

[Socialministeren]

Forslaget foreslås at træde i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende, således at de nye indtægtsgrænser får virkning for den overflytning mellem medlemsgrupperne, der skal ske i 1979.

Forslaget er for øjeblikket til behandling i lagtinget.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg herved anbefale forslaget til folketingets velvillige behandling.

Flygaard (DR):

Som ordfører for forslagsstillerne skal jeg herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om en løbende jordværdistigningsafgift til staten.

(Lovforslag nr. L 211).

Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

1) Til *undervisningsministeren* af:

Gerda Møller (KF):

»Kan ministeren bekræfte de oplysninger, der er fremkommet om, at der ifølge en nylig udstedt henstilling til skriftlig dansk-censorerne ikke bør gives karakterer under 5 til studentereksamen?«

(Spm. nr. 864).

Skriftlig begrundelse.

Ifølge et indlæg af lektor Leif Bendsen, Zahles skole, i Berlingske Tidende den 24. april er der udstedt henstilling til skriftlig dansk-censorer om ikke at give under 5 til studentereksamen. Ministeren bedes oplyse, om dette er korrekt. Er det tilfældet, er der tale om en undergravning af vort karaktersystem.

Gerda Møller (KF):

Der er åbenbart slet ingen grænser for den opfindsomhed, de mennesker lægger for dagen, der absolut vil have deres lighedsideer igennem i uddannelsessystemet. Skønt de studerende i dag går op i færre fag til studentereksamen end tidligere, skønt der i de

skriftlige fag gives forskellige opgavetyper og tilladelse til at medbringe hjælpemidler, og skønt der i de mundtlige fag i flere tilfælde gives forberedelsestid, finder man stadig, at det ikke er tilstrækkeligt til at give de vordende studenter nogenlunde gode chancer for at få en tilfredsstillende eksamen. Man skulle ellers mene, at disse foranstaltninger skulle give eleverne mulighed for en mere afslappet holdning, medens eksamenspræstationen står på, og derved skulle tidligere tiders eksamensuheld kunne undgås og nervositeten forsvinde eller i værste fald blive mindre. Men det er åbenbart ikke tilstrækkeligt; i hvert fald fremgår det af dagspressen, at der nu er yderligere hjælp på vej, idet fagkonsulenterne i dansk har i sinde at henstille til censorerne i skriftlig dansk ved studentereksamen ikke at give under karakteren 5, når en elev har misforstået stilemnet, men ellers afleverer en pæn stil.

Et sådant forsøg på at undergrave karaktersystemet ved på enkelte områder aldrig at skulle bruge karakteren 0 eller 03 tager vi afstand fra i det konservative folkeparti. Hvis man ikke kan forlange af voksne mennesker, der oven i købet frivilligt går op til en studentereksamen, at de skal kunne læse indenad, så ved jeg ikke, hvad man skal kunne forlange af en student.

Jeg vil derfor gerne spørge undervisningsministeren, om det virkelig er rigtigt, at der skal rettes en sådan henstilling til de pågældende censorer, og om man har overvejet konsekvenserne på andre områder, f. eks. for faget skriftlig matematik.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Gerda Møllers spørgsmål til mig lyder, om jeg kan bekræfte, at der for nylig er udsendt en henstilling til skriftlig dansk-censorerne om, at der ikke bør gives karakterer under 5 til studentereksamen. Det er det spørgsmål, der er forelagt mig, og dertil må jeg svare, at det kan jeg ikke bekræfte. Der foreligger en misforståelse, i hvert fald i formuleringen af spørgsmålet, måske ikke helt i forhold til det, fru Gerda Møller sagde her fra talerstolen.

Sagen er den, at fagkonsulenterne i direktoratet for gymnasieskolerne og højere forberedelseseksamen i de fleste fag, hvor der er skriftlige prøver, hvert år ved eksamenstid

[Undervisningsministeren]

udsender et brev til de censorer, der skal bedømme de skriftlige opgavebesvarelser. I dette brev gør man opmærksom på en række ting, som der bør tages hensyn til ved bedømmelsen af opgavebesvarelserne. Fagkonsulenterne i dansk har i et særnummer i marts dette år af Daneklærerforeningens blad, Danske noter, orienteret om nogle af hovedpunkterne i det brev, der vil blive udsendt i forbindelse med eksamen 1979.

Et af punkterne omhandler vurderingen af en besvarelse, hvor eksaminanden har misforstået opgaveemnet, men hvor eksaminanden i øvrigt viser, at han eller hun behersker skriftsproget og ikke har problemer med den skriftlige udtryksform. I dette tilfælde siges det, at den laveste karakter, der bør komme på tale, er 5. Karakteren 5 er den højeste karakter, der ligger under bestågrænsen, der som bekendt er 5,5. Men jeg tror, at enhver, som har en smule kendskab til definitionerne i karakterskalaen, vil forstå fagkonsulenterne på dette punkt. En besvarelse som den, jeg her har beskrevet, der altså er en misforståelse af emnet, men i øvrigt giver udtryk for beherskelse af den sproglige fremstilling, kan ikke karakteriseres som en enten »meget usikker«, »meget mangelfuld og utilfredsstillende« eller »helt uantagelig« præstation; det er de to definitioner, der eksisterer for karaktererne 03 og 0.

Jeg kan tilføje, at der ikke er noget som helst nyt i dette. Der er alene tale om, at fagkonsulenterne benytter en lejlighed til at erindre om, hvad der var sædvane tidligere. I gamle dage hed det, at misforstået emne ikke måtte vurderes lavere end $g \div$, altså som nu den højeste karakter under bestågrænsen.

Som jeg sagde indledningsvis, må der foreligge en misforståelse, og på den givne foranledning vil direktoratet sørge for, at det omhandlede punkt tydeliggøres i den skrivelse, som nu snart vil blive udsendt.

Gerda Møller (KF):

Jeg skal ikke kunne udtale mig om, hvorvidt der foreligger en misforståelse eller ej, men i hvert fald siger den ene af konsulenterne i Jyllands-Posten den 25. april 1979 – og jeg har ikke set, at det er blevet rettet – at de har fundet sig foranlediget til at give denne vejledning til censorerne, og som det er skrevet dér, ser det for mig ud, som om det

er noget nyt, ikke noget helt nyt, men at de har været nødt til at stramme vejledningen. De siger udtrykkelig: »Når vi har ønsket at give mere præcise retningslinjer, skyldes det, at der efterhånden er tydelige forskelle i censorernes vurdering af, hvad der skal gives, når emnet er misforstået. Nogle få giver altid 03, uanset hvorledes eleven udtrykker sig«. Det kunne altså se ud, som om der alligevel indføres noget nyt, i hvert fald en stramning.

Der bliver også som baggrund af hr. Ny-mark Jensen, som den ene af undervisningsinspektørerne hedder, angivet, at hvis eleven kommer ud i erhvervslivet med karakteren 03 eller 0, kunne erhvervslivets folk tro, at ansøgeren ikke kan stave. Det kunne han jo nok få overbevist erhvervslivet om ved at fortælle eller vise, at stilen bare var fejlbedømt med hensyn til emnets indhold. Men i øvrigt ved jeg ikke, hvad der er værst for erhvervslivet: at en ansat ikke kan stave, eller at en ansat ikke kan læse indenad; jeg tror nok, at det sidste kan give nok så store problemer.

Men jeg vil gerne stille følgende tillægs-spørgsmål til ministeren: hvorledes sikrer man sig imod, at en elev, når man nu har denne regel og yderligere strammer den, med vilje misforstår teksten for under alle omstændigheder at sikre sig et 5-tal, for det skal der nok være nogle elever der er smarte nok til?

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Gerda Møller fremførte her i sin replik, at selv om man gav 03 eller 0 for en sådan opgave, ville erhvervslivet nok kunne overbevises om, at det ikke var et udtryk for, at eleven ikke kunne stave.

Fru Gerda Møller har tidligere her i dette ting været forsvarer for, at vi skulle have nogle prøver, som gav et realistisk billede af elevernes karakterer og deres evner, og derfor undrer disse replikker mig. Det, man ønsker med den vejledning, der er udsendt, er netop, at de karakterer, som gives for de pågældende opgaver, giver et realistisk udtryk for elevernes evner. Giver man 03 eller 0 for en opgave, der er misforstået, men i øvrigt lever op til kravene om at kunne udtrykke sig skriftligt og kunne stave, så giver man et ganske misvisende indtryk af elevens evner, og det kan dog næppe heller være i fru Gerda Møllers interesse.

[Undervisningsministeren]

Det tillægsspørgsmål, fru Gerda Møller stillede, gik, hvis jeg forstod det ret, på, hvordan man sikrer sig, at en elev ikke bevidst misforstår emnet for derved at sikre sig 5-karakteren. Af det, jeg sagde i mit første indlæg, fremgår det klart, at eleven selvfølgelig skal give udtryk for, at han eller hun kan behandle sproget, kan stave. Karakteren 05 bør være den laveste, der bliver brugt, hvor det drejer sig om en misforståelse af opgavens ordlyd, men hvor opgaven i øvrigt er besvaret tilfredsstillende.

Hermed sluttede spørgsmålet.

2) Til *undervisningsministeren* af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Vil ministeren tage initiativer, således at man fra undervisningsministeriets side kan være medvirkende til, at skolebørn får en ernæringsmæssigt mere forsvarlig kost?«

(Spm. nr. 889).

Skriftlig begrundelse.

Igennem længere tid har man i pressen kunnet følge undersøgelser, der viser, at skolebørn ikke får en i ernæringsmæssig henseende tilstrækkelig kost. Kun meget få steder gives der børn mulighed for at få et måltid mad på skolen.

Enkelte steder findes kantiner eller skoleboder, og ikke alle har et sortiment, der er tilstrækkeligt og rigtigt sammensat. Ej heller har alle børn og forældre tilstrækkelige kundskaber på området.

Da en rigtig kost har væsentlig indflydelse på børns trivsel og oplagthed til at deltage i undervisning, vil det være af betydning at få dette problem løst.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg vil gerne henvise til min skriftlige begrundelse, hvoraf det fremgår, at adskillige undersøgelser viser, at skolebørn ofte får en dårlig kost. Enkelte skoler prøver på at løse problemerne ved at indrette skolekantiner og skoleboder, men behovet er efter min opfattelse langt fra dækket, og der er, så vidt jeg ved, heller ikke nogen fælles regler for, hvordan man skal indrette disse, og heller ikke for, hvilket sortiment de skal dække.

De undersøgelser, der har været gennemført, viser, at der kan være et behov for at afhjælpe den situation, at børnene ikke har mulighed for også at få en eller anden form for måltid på skolen, og da en rigtig kost har en væsentlig indflydelse på børns trivsel og oplagthed til at deltage i undervisningen, mener jeg, det vil være af betydning at få dette problem løst.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Vi er i undervisningsministeriet opmærksomme på, at skolebørns ernæring har en afgørende betydning bl. a. for børnenes trivsel i skolen.

De problemer, der ifølge skolelægeundersøgelser gør sig gældende for mange skolebørns vedkommende, må efter ministeriets opfattelse først og fremmest løses gennem et bredt oplysningsarbejde, der inddrager både skolerne og hjemmene.

Statens husholdningsråd startede i 1977 en sådan oplysningsvirksomhed. Initiativet omfatter udsendelse af pjecer bl. a. om sund skolemad og om spisepausens tilrettelæggelse samt information om, at rådets medarbejdere stiller sig til rådighed til at deltage i sundhedsuger og featurearrangementer.

Undervisningsministeriet har i en cirkulæreskrivelse af 5. april 1978 over for skolemyndighederne støttet husholdningsrådets initiativer. I cirkulæreskrivelsen har man desuden henledt opmærksomheden på, at kommunalbestyrelserne i henhold til lov om skolebespisning af 22. juni 1962 har pligt til at tilbyde skolebørn et måltid i månederne november til april, dersom skolen konstaterer, at et skoleøgende barn lider under utilstrækkelig ernæring.

Jeg kan endvidere oplyse, at den centrale rådgivningstjeneste for skolebyggerier under undervisningsministeriet i nær fremtid vil udsende til kommunerne en vejledende rapport om indretning af skolekantiner.

Der findes således et vejledende materiale fra centralt hold om, hvorledes problemerne kan afhjælpes. Men jeg er nødt til at understrege, at det er de kommunale skolemyndigheder, der træffer beslutninger på dette område, f. eks. om, hvilke varer der forhandles i skoleboder, om man vil etablere skolebespisning som en almindelig ordening for alle elever, eller om man vil indrette skolekantiner.

[Undervisningsministeren]

Vi er imidlertid i undervisningsministeriet kendt med, at statens husholdningsråds publikationer er stærkt efterspurgt fra skolernes side, og at der i høj grad er gang i udbygningen af skolekantiner. Jeg mener derfor, at der i hvert fald er en lysning på vej med hensyn til dette alvorlige spørgsmål om skolebørns ernæring.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg vil gerne takke ministeren for den positive indstilling til en eventuel løsning af det problem, jeg her har rejst. Jeg er da enig med ministeren i og også bekendt med, at der udføres et omfattende oplysningsarbejde, bl. a. af statens husholdningsråd, men jeg mener også fortsat, at de undersøgelser, der gang på gang kommer frem, viser, at det ikke er nok, at man har dette arbejde med en oplysning for dem, der måtte ønske at modtage denne oplysning. Derfor har jeg også stillet spørgsmål om, hvorvidt der vil komme nogle retningslinjer fra undervisningsministeriet om, hvad man skal gøre i givet fald, hvis man fra kommunernes side vil gøre noget for at indføre en eller anden form for skolebespisning.

Jeg er velbekendt med det kommunale selvstyre, men har også fået nogle oplysninger om, at der er en redegørelse på vej angående skolekantinerne, og jeg vil blot stille det supplerende spørgsmål, om ministeren vil gøre mere for en eventuel gennemførelse af en eller anden form for skolebespisning, eller om det alene ligger i den kommunale regie.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Som jeg sagde i mit første indlæg, mener jeg, at det oplysningsarbejde, som jo trods alt ikke har fungeret så forfærdelig længe, idet det blev sat i værk af husholdningsrådet for knap to år siden, faktisk har vist sig at være et velfungerende informationsarbejde.

Til spørgerens tillægsspørgsmål kan jeg sige, at hvis vi indhøster erfaringer om, at der trods dette informationsarbejde, når det har virket i en rimelig periode, viser sig at være problemer på det skolebespisningsmæssige område, vil ministeriet naturligvis tage det op og se nærmere på, hvilke initiativer det i den konkrete situation måtte være rimeligt at tage.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg synes, det er et overordentlig relevant spørgsmål, fru Tove Lindbo Larsen har rejst. Nu forstår jeg, det mere bliver til et spørgsmål om oplysning, og det er da en udmærket ting, og det synes jeg også der skal bidrages til, men så vidt det er mig bekendt – og jeg vil gerne spørge ministeren, om det er rigtigt – er Århus kommune den eneste i landet, som tilbyder gratis skolebespisning, hvilket jo i virkeligheden er den eneste måde, man kan sikre børnene en ordentlig og sund kost på. Det betyder altså, at alle andre kommuner i landet, deriblandt en lang, lang række socialdemokratisk styrede kommuner, har afskaffet skolebespisningen.

På den baggrund vil jeg gerne spørge ministeren, om hun vil tage et initiativ til – jeg ved godt, hun ikke kan diktere det – at kommunerne bliver opfordret til igen at gennemføre den skolebespisning, som de fleste altså har afskaffet.

Voigt (FP):

Når man læser dette spørgsmål, kunne man få det indtryk, at danske skolebørn har det meget vanskeligt rent ernæringsmæssigt, og jeg lagde mærke til, at ministeren i det afsluttende svar i sit første indlæg sagde, at det var et meget alvorligt problem, som man naturligvis skulle se på.

Jeg vil derfor stille følgende spørgsmål til ministeren: findes der i dag danske skolebørn, som sulter eller er underernærede? Mener ministeren, at der i dag findes forældre, som ikke giver deres børn en sund og varieret kost? Mener ministeren ikke, at børnene er forældrenes og ikke undervisningsministeriets, skolens eller samfundets? Og hvis der skal tages hul på det her – og det kunne jeg forstå på ministeren at der skulle – kan ministeren så til en begyndelse oplyse mig, hvad det er mest ernæringsmæssigt forsvarligt over for børnene at give dem at drikke: kærnemælk, letmælk, skummetmælk eller sødmælk?

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hr. Freddy Madsen spurgte mig, om jeg ville tage initiativ til at opfordre kommunerne til at iværksætte skolebespisning. Jeg forstod på hr. Freddy Madsen, at han var klar over, at jeg ikke kan diktere kommunerne noget i denne sammenhæng, at det er i kom-

[Undervisningsministeren]

munerne, beslutninger skal træffes i disse spørgsmål.

Som jeg sagde i mit svar til fru Tove Lindbo Larsen, synes jeg, det er rimeligt at se på effekten af den oplysningskampagne, der er sat i gang. Den er knap to år gammel, og vi ved alle, at det tager tid at indarbejde sådanne oplysningskampagner.

Jeg har af andre grunde haft lejlighed til at følge den oplysningskampagne på ret tæt hold, og det er min vurdering af den kampagne, statens husholdningsråd har iværksat, at den har været effektiv og god. Derfor synes jeg, det er rimeligt, at vi giver den en fornuftig tidsramme at fungere under, inden vi tager stilling til, om problemet kræver yderligere initiativer. Som jeg svarede fru Tove Lindbo Larsen, må eventuelle initiativer i denne sag ses på baggrund af den effekt, den oplysningskampagne får, som nu er iværksat, og som jeg nok synes bør have lidt længere tidsrum at løbe over.

Hr. Voigt spurgte, om der er børn, der sulter eller er underernærede i dette land. Jeg tror næppe, der er børn, der sulter, men jeg tror nok, der er børn, der er fejlnærede. Jeg kan frygte, at det er et større antal børn, end vi umiddelbart gør os klart til daglig.

Til hr. Voigts spørgsmål om, hvorvidt børnene er forældrenes eller skolens, skal jeg kun sige, at jeg ikke synes, et spørgsmål med udgangspunkt i skolebespisning eller ikke skolebespisning skal give anledning til en principiel debat af den karakter, som hr. Voigt her lægger op til.

Hermed sluttede spørgsmålet.

3) Til *miljøministeren* af:

Tove Lindbo Larsen (S):

»Kan ministeren oplyse, om miljøministeriet vil tage initiativ til, at der kommer en generel oplysning til befolkningen om sammensætning af en ernæringsmæssigt forsvarlig kost?«

(Spm. nr. 890).

Skriftlig begrundelse.

Den danske befolkning har rige muligheder for at få ernæringsmæssigt korrekt sammensat kost med det udbud af varer, der findes her i landet; tilmed er mange produkter deklarerede. Men der synes at være for lidt

oplysning til alle befolkningsgrupper, både hvad angår anvendelsen af de oplysninger, der findes på deklARATIONERNE, og hvad angår kendskabet til at sammensætte kosten ernæringsmæssigt forsvarligt. Statens husholdningsråd udfører et stort og godt oplysningsarbejde, men har ikke med de givne ressourcer mulighed for at nå ud til alle.

Tove Lindbo Larsen (S):

Dette spørgsmål skal ses lidt i relation til det netop afsluttede spørgsmål til undervisningsministeren, fordi det er min opfattelse, at der er behov for en mere generel oplysning. Ifølge levnedsmiddeloven kan leverandører, om de ønsker det, deklarerer varer, og det kan være ganske udmærket, det er bare en frivillig ordning.

Men det er heller ikke gjort med det alene, for spørgsmålet er også, om man kan gøre brug af den viden, der er i deklARATIONERNE på de produkter, man som forbruger kan købe. Det er min opfattelse, at det er nødvendigt med en generel oplysning til befolkningen dels om sammensætningen af en ernæringsmæssigt forsvarlig kost, dels om forståelsen af de oplysninger, man giver. Derfor mit spørgsmål til miljøministeren, under hvem levnedsmiddeloven hører.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg er helt enig i, at det er et centralt spørgsmål, der her er stillet, og vi er også i gang med at skærpe indsatsen på området. Man har under levnedsmiddelinstittutet nu oprettet en ernæringsenhed, som har til opgave at indsamle, behandle og vurdere viden, herunder forskningsresultaterne på ernæringsområdet. Den enhed skal tilvejebringe et grundlag for en sagkyndig vejledning af de organisationer og institutioner, der formidler undervisning og oplysning i ernæringsspørgsmål.

Men hvad angår en bredere folkeoplysning om sammensætningen af de ernæringsmæssige enheder i kosten, er der på et møde i januar 1977 mellem indenrigsministeriet, handelsministeriet og miljøministeriet opnået enighed om en arbejdsdeling vedrørende det offentlige indsats på ernæringsområdet. Det bliver herved levnedsmiddelinstittutet, der varetager den koordinerende funktion på ernæringsområdet, mens den generelle ernæ-

[Miljøministeren]

ringsoplysning over for befolkningen vil blive varetaget af statens husholdningsråd, som sorterer under handelsministeriet.

Spørgsmålet om folkeoplysning på ernæringsområdet sorterer altså ikke under miljøministeriet, men miljøministeriet vil fortsat gennem den viden, der opsamles i ernæringsenheden, støtte statens husholdningsråd i dets generelle oplysningsarbejde. Man må imidlertid regne med, at en stærkere indsats, sådan som det også er formodet i fru Tove Lindbo Larsens spørgsmål, vil kræve øgede bevillinger til husholdningsrådet.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg er igen i stand til at sige tak til ministeren for en positiv holdning til en løsning af det problem, jeg her rejser. Jeg er godt klar over ernæringsenhedens oprettelse på levnedsmiddelinstitutet og også den omtalte arbejdsdeling. Når jeg alligevel rettede spørgsmålet til miljøministeren, hang det lidt sammen med, at vi nok har den mulighed for at deklarere produkter, men at jeg i det daglige har følt, at det har været svært for befolkningen at udnytte de oplysninger. Men kan vi finde frem til en koordinering, hvor man fra statens husholdningsråds side øger indsatsen ved hjælp af nogle større økonomiske ressourcer, kan vi vel også få løst dette problem, så at folk kan udnytte de deklarationer, der findes. Jeg vil for min part se hen til, at deklarationerne ikke fortsat er frivillige, men at de bliver obligatoriske, sådan at man som forbruger til enhver tid kan vide, hvad det er, man køber.

Så må jeg i øvrigt gemme mit spørgsmål til handelsministeren, under hvem statens husholdningsråd hører, til en anden gang.

Voigt (FP):

Er det miljøministerens opfattelse, at danske borgere ernæringsmæssigt har det dårligt i forhold til borgerne i andre lande, f. eks. inden for fællesmarkedet? Og hvis det er ministerens opfattelse, er dette så et problem, man fra dansk side vil tage op i EF for at sørge for, at hele Europa får en ernæringsmæssigt forsvarlig kost, og vil man i givet fald påpege, om kosten skal bestå af grønsager eller kød, og om der nu er det tilstrækkelige antal vitaminer i? Kan miljøministeren endvidere svare mig på det spørgsmål, som

undervisningsministeren ikke kunne svare på, nemlig hvilken af de fire mælkesorter, jeg nævnte, der er mest ernæring i for børnene og for den voksne befolkning? Endelig vil jeg gerne spørge miljøministeren, som sagde, det krævede bevillinger, af hvilken størrelsesorden miljøministeren mener sådanne bevillinger bør være, hvis dette ernæringsmæssige program skal gennemføres.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Når man som de fleste her i landet er tilhænger af frit forbrugsvalg, er det af betydning, at denne frihed også bliver reel, og det prøver man at drage omsorg for ved f. eks. varedeklarationer på næringsmidlerne. Men det kræver en baggrundsviden hos forbrugerne at kunne udnytte disse oplysninger, og det er netop med henblik herpå, at vi har dannet denne ernæringsenhed i levnedsmiddelinstitutet for at få en god basis for forbrugerne til at foretage det rette valg på. Hvis jeg kunne svare på alle spørgsmålene på forhånd, sådan som hr. Voigt synes at forudsætte, var der jo ingen grund til at nedsætte en sådan enhed. Det er netop, fordi vi ikke har tilstrækkelig basisviden på dette område, at det er rigtigt at nedsætte sådan en enhed.

Dernæst gælder det om at popularisere den viden, man kommer frem til, og det er husholdningsrådets opgave, sådan som arbejdsfordelingen er.

Hvor meget det kommer til at koste, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt sige.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Første næstformand (Erlendsson):

Det som nr. 4 opførte spørgsmål (spm. nr. 884), der er stillet af Poulsgaard (FP) til finansministeren, udgår i dag, idet det er overgået til skriftlig besvarelse.

5) Til indenrigsministeren af:

Freddy Madsen (DKP):

»Hvornår agter regeringen at opfylde sine løfter i regeringsaftalens punkt 11 om ændring af bloktilskuddene med hensyn til særlige sociale forhold, især i de store byer?«

(Spm. nr. 885).

Skriftlig begrundelse.

[Freddy Madsen]

Efter offentliggørelsen af aftalen den 30. august 1978 var der kommunalpolitikere, der troede, at ændringen kunne få virkning fra 1979. Dette var ikke tilfældet, men regeringen lod forstå, at den kunne få virkning i 1980.

Allerede nu forbereder mange kommuner budgetterne for 1980, men regeringen har ikke fremsat forslag. Derfor mener jeg, at det er på høje tid, at regeringen giver klart svar om sine hensigter.

Staten har i de senere år væltet stadig større byrder over på kommunerne. Dette rammer særlig hårdt i de store bysamfund, fordi de såkaldte objektive kriterier ikke, som indrømmet af regeringen, tager tilstrækkeligt hensyn til særlige sociale forhold. Dette fører til høje skatteprocenter i en række store kommuner.

Kommunisterne mener, at der bør gives betydelig større tilskud til kommunerne, hvilket fremgår af vore ændringsforslag til finansloven.

I første række må man opfylde løfterne til kommunerne i de store bysamfund.

Indenrigsministeren (Enggaard):

For det første må jeg sige til hr. Freddy Madsen, at jeg ikke kan tro, at rimeligt orienterede kommunalpolitikere kan have haft den opfattelse, at de ændringer, som blev bebudet, da regeringen trådte til, vedrørende hensyntagen til sociale forhold især i de større byer, skulle træde i kraft allerede fra 1979. Hvis der måtte have været tvivl om det, kan jeg nævne, at statsministeren i åbningsredegørelsen den 3. oktober 1978 udtalte, at regeringen ville søge ændringerne i fordelingen af bloktilskud ændret med virkning fra 1980, men som det allerede fremgår af betænkningen »Kommunale udgiftsbehov«, er der en række meget vanskelige tekniske problemer med at finde egnede mål for kommunernes udgiftsbehov.

Dertil kommer, at ændringer i bloktilskudenes fordeling såvel som i andre kommunale udligningsordninger indebærer den vanskelighed, at nogle kommuner må afgive noget, for at andre kommuner kan få noget, medmindre, som kommunisterne mener, hele problemet kan klares ved forøgede statstilskud.

I øvrigt var der – det vil hr. Freddy Madsen utvivlsomt være orienteret om – også i åbningstalens skriftlige del indeholdt et varsel om, at grundværdiernes indregning i den kommunale udligning ville blive reduceret som følge af den 16. almindelige vurdering, og hr. Freddy Madsen ved utvivlsomt, at det ville være en udvikling, som ville gå i den modsatte retning af den, som hr. Freddy Madsen tilsyneladende ønsker gennem formuleringen af sit spørgsmål.

Jeg kan derfor ikke på indeværende tidspunkt gøre andet end henviser til den udtalelse, jeg kom med den 3. april i folketinget, hvor jeg besvarede et lignende spørgsmål fra hr. Hagen Hagensen. I den forbindelse udtalte jeg, at det er rigtigt, at man har til hensigt at søge en ændring af bloktilskudsfordelingen gennemført med virkning for året 1980, og at det fortsat er regeringens hensigt at søge forslaget fremsat til behandling i indeværende samling.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg vil gerne takke ministeren for den sidste del af hans svar, men når spørgsmålet er stillet, er det jo også, fordi tiden iler, og hvis folketinget i indeværende samling skal behandle et sådant forslag, skulle vi faktisk snart have det på bordet. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om vi ikke kan få en bare nogenlunde defineret dato for, hvornår folketinget kan få et sådant forslag.

Så siger ministeren i sin besvarelse, at der er en lang række forhold, der spiller ind, og det er jeg meget vel klar over. Han siger også, at hvis det er sådan, at der skal gives noget til nogle kommuner, må det tages fra de andre kommuner. Det ved han godt at kommunisterne ikke er enige i; det er en ganske præcis opfattelse af vores standpunkt.

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, også til ministerens overvejelse, at det, der har været tale om, og det har jeg sagt også under finanslovdebatten i de senere år, er, at en lang række byrder er væltet over på kommunerne. Finansministeren lovede mig under finanslovdebatten, at han i løbet af kort tid ville give en redegørelse for, hvordan det forholdt sig, idet han bestred disse oplysninger. Jeg må tage det som et udtryk for, at finansministeren nok har sagt noget mindre veloverve-

[Freddy Madsen]

jet ved den lejlighed. Han er i hvert fald ikke kommet med nogen oplysninger.

Jeg kan oplyse, at efter de beregninger, vi har gjort – og det er altså beregnet på Århus kommune – udgør indbetalingen af moms til staten fra kommunen 2 skatteprocenter. Det, der bliver sparet ved, at der er ansat 1.348 mennesker i 1979 i Århus kommune, betyder en besparelse for staten i arbejdsløshedsunderstøttelse, der svarer til 1,5 skatteprocent i Århus kommune. De særlige arbejdsløshedsforanstaltninger, som også er væltet over på kommunerne, betyder 0,6 pct. Alt i alt når vi op på et tal på 4,4 pct., som kommunerne faktisk indbetaler til staten under den ene eller den anden form. Jeg siger det, fordi der nu foregår overvejelser ude omkring over de kommende budgetter, og der bliver truet med nye store skatteforhøjelser. Derfor synes jeg, det er gavnligt om ikke andet, at vi får det klaret, at det faktisk er staten, der har ansvaret for disse skatteforhøjelser.

Indenrigsministeren (Enggaard):

Hvis jeg havde kendt den dato, hvor eventuelle forslag ville fremkomme, havde jeg selvfølgelig meddelt det allerede i mit første svar. Jeg beklager, at jeg ikke er i stand til det.

Hr. Freddy Madsens synspunkt om, at det er staten, der vælter byrder over på kommunerne, og den opgørelse, han fremdrog her med hensyn til effekten af sådanne overvæltninger, er jeg ikke i stand til at kommentere, men jeg kan sige, at hensigten bag ved alle de tanker, der har ligget om en ændring af bloktilskudsmekanismen og en række andre ting, har været princippet om en uændret balance i forholdet mellem staten og kommunerne, og det vil jo også besvare en række af de tvivlsspørgsmål, som hr. Freddy Madsen tilsyneladende har.

Hermed sluttede spørgsmålet.

6) Til statsministeren af:

Jørgen Jensen (DKP):

»Vil ministeren oplyse, om det er regeringen hensigt at udbyde kommende statsordrer på skibe i fri licitation eller ej?«

(Spm. nr. 888).

Skriftlig begrundelse.

Efter afgivelsen af rapporten fra kontaktudvalget om skibsværftsindustrien har repræsentanter for de to regeringspartier givet udtryk for hver deres opfattelse på dette punkt. Jeg stiller derfor spørgsmålet til statsministeren for at give ham lejlighed til at præcisere, hvad der er regeringens politik på dette område. Det er ikke mindst vigtigt at få fastslået, idet fri licitation af statsordrer vil give andre EF-lande mulighed for at løbe med ordrene.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Svaret kan jeg sådan set opdele i to afsnit. Det første drejer sig jo om licitation. Licitation i licitationslovens forstand anvendes alene i forbindelse med bygge- og anlægsarbejder og leverancer i forbindelse hermed. Loven gælder altså ikke for vareleverancer, og levering af et skib betragtes som en vareleverance.

Det næste, jeg vil sige, drejer sig om dette at udbyde offentlige indkøb. Her ligger det sådan, at Danmark udbyder offentlige indkøb i overensstemmelse med EFs regler om offentlige indkøb, når det enkelte indkøb har en skønnet værdi af mindst 1,35 mill. kr.

Der gælder dog en række undtagelser fra udbudsbestemmelserne. Det gælder for offentlige transportvirksomheder som DSB, det gælder for telekommunikationsvirksomheder som P&T, og det gælder for forsvarsmateriel som f. eks. marineskibe.

Hvor udbud foretages, skal det ske enten som offentligt udbud, hvor hvem som helst kan afgive tilbud, eller det sker som begrænset udbud, hvor kun de virksomheder, der indbydes hertil, kan afgive tilbud. I begge tilfælde offentliggøres en kort notits i EF-Tidende, således at interesserede leverandører kan melde sig.

Også i denne forbindelse skal man være opmærksom på, at offentligt udbud normalt ikke anvendes her i landet i forbindelse med vareleverancer. Derimod begrænset udbud. Og ved begrænset udbud udvælger den indkøbende myndighed selv et antal virksomheder, som den finder egnede som leverandører i den konkrete sag.

Og så kan jeg tilføje, at efter de hidtidige erfaringer vedrørende de som regel ret specielle skibstyper, som danske myndigheder har brug for, og som de anvender, nærer jeg ikke

[Statsministeren]

nogen bekymring for, at danske værfter ikke skulle kunne melde sig som interesserede leverandører netop af sådanne skibe, om hvis konstruktion skibsværfterne gennem årene har opbygget en betydelig specialviden. Jeg nærer heller ingen frygt for, at de danske værfter, som er særdeles konkurrencedygtige netop på disse områder, ikke skulle kunne sikre sig disse ordrer.

Skulle der eventuelt blive tale om at indbyde et udenlandsk værft, vil staten kunne drage omsorg for, at der her ikke bliver tale om konkurrenceforvridende subsidier.

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg skal takke for svaret, selv om det ikke skaber megen klarhed. Ministeren siger, at han ikke er utryg, men jeg tror, der er mange, der vil være utrygge på de danske værfter efter denne udtalelse. Statsministeren siger, at han ikke er bekymret for, at danske værfter ikke skal afgive ordrer, og det er jeg heller ikke. Det tror jeg der er mange danske værfter der gerne vil. Men vi har haft tidligere eksempler på, at et færgebyggeri gik til Norge, fordi et dansk værft ikke kunne konkurrere.

Derfor vil jeg godt spørge: er det ikke sådan, at man i regeringens interne erhvervsudvalg har drøftet, at man ville fremskynde ordrer for at sikre beskæftigelsen på værfterne? Er det ikke rigtigt, at man også har drøftet nødvendigheden af at prioritere, således at de værfter, der har størst betydning for det lokale samfund, fik mulighed for at overleve? Og hvis man vil sikre det, hvordan vil regeringen så gribe ind og sikre, at de ordrer bliver i Danmark, selv om man eventuelt fra et udenlandsk værft kan give billigere tilbud? Her er det jo ikke alene et spørgsmål om, at der eventuelt kan gives subsidier, men der er mange andre måder, har vi set, hvorpå man omgår de direkte subsidier. Der er jo også tale om, at statsværfter eventuelt kunne afgive ordrer, og så er der ikke tale om subsidier. Jeg må altså spørge: er det rigtigt, at man har diskuteret i erhvervsudvalget, at man ville redde bestemte værfter, og hvordan har regeringen tænkt sig at sikre det?

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Jeg mener ikke, der er rimelig grund til, sådan som hr. Jørgen Jensen siger, at være

utryg efter den udtalelse, som jeg her er kommet med. Jeg synes, jeg har forklaret, hvordan sagen ligger, og jeg synes også, jeg har givet udtryk for, at der skulle være en meget høj grad af sandsynlighed for, at det er danske værfter, der vil kunne få disse ordrer. Når jeg siger det på den måde, er det, fordi det jo også er afgørende, om værfterne er i stand til at finde et fornuftigt prisniveau, hvad jeg selvfølgelig håber og egentlig også tror de kan. Det var netop det, der lå i mine bemærkninger.

Hele spørgsmålet om, hvilke værfter der kan overleve, og den slags ting tror jeg lige som ikke jeg yderligere skal kommentere. Jeg håber, at danske værfter vil være i stand til at bygge disse skibe til en rimelig pris, og jeg tror faktisk, at de kan det; dermed skulle de også have en overmåde stor chance for at få de pågældende ordrer.

Jørgen Jensen (DKP):

Ja, det er muligt, at vi ikke kommer længere. Jeg har jo også stillet forslag om, at vi får en forespørgselsdebat om skibsværftssituationen. Men skal statsministerens udtalelse her tolkes derhen, at hvis der ikke kommer et fornuftigt pristilbud, vil man eventuelt affinde sig med, at en ordre går til udlandet? Det er jo det, der står, og det er derfor, jeg er utryg. For det, at der kommer et fornuftigt pristilbud, og at man altså forventer, at det skal komme fra et dansk værft, er jo ikke nogen sikkerhed. Situationen er efter min opfattelse den, at de danske værfter skal bevares og også kan bevares, og ordreafgivningen fra staten var en af mulighederne. Jeg vil godt spørge: er det rigtigt, når jeg har opfattet det sådan, at man ikke fra regeringens side vil gøre noget direkte for at sikre, at værfterne bliver i Danmark?

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Nej, det skal ikke fortolkes eller forstås sådan, som hr. Jørgen Jensen mener at forstå det. Det skal forstås på den måde, at jeg har meget stor tiltro til, at danske værfter vil kunne få disse ordrer, for jeg tror, de er konkurrencedygtige. Det var det, jeg sagde allerede i første indlæg. Jeg tror ikke, der bliver nogen vanskeligheder. På den anden side tror jeg også, at hr. Jørgen Jensen er enig i,

[Statsministeren]

at det ikke er lige meget, hvilke pristilbud der bliver givet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Skriftligt besvarede spørgsmål:

Første næstformand (Erlendsson):

Fra ministre er modtaget skriftlig besvarelse af spørgsmål stillet af følgende medlemmer af folketinget:

Ebba Strange: spm. nr. 793.

Bolvig: spm. nr. 801 og 848.

Mette Madsen: spm. nr. 808.

Askjær Jørgensen: spm. nr. 827 og 841.

Wilhelm: spm. nr. 816.

Bjørn Poulsen: spm. nr. 818.

Inge Krogh: spm. nr. 829 og 832.

Karl Møller: spm. nr. 830.

Voigt: spm. nr. 835

Jens Møller: spm. nr. 837.

Glensgård: spm. nr. 839.

Glistrup: spm. nr. 840.

Steen Folke: spm. nr. 843.

Grove: spm. nr. 844.

Inger Stilling Pedersen: spm. nr. 845.

Jørgen Junior: spm. nr. 846.

Thorndahl: spm. nr. 849.

Ernst Schmidt: spm. nr. 851.

Knud Lind: spm. nr. 852.

Bernhard Baunsgaard: spm. nr. 853 og 862.

Bakholt: spm. nr. 855.

Poulsgaard: spm. nr. 859.

Dohrmann: spm. nr. 860.

Steenholdt: spm. nr. 871.

Til *miljøministeren* (4/4 79) af:

Ebba Strange (SF):

»Vil ministeren foranledige, at Elsam standser forberedelsen af borer i vest- og nordjyske salthorste med det formål at finde oplagringspladser for højradoaktivt affald fra atomkraftværker?«

(Spm. nr. 793).

Begrundelse.

Ulykken på det amerikanske atomkraftværk på Tremileøen har naturligt nok skærpet befolkningens frygt for indførelse af

atomkraft i Danmark. I forvejen har affaldets oplagring været et af de store, uløste problemer, der hidtil har været med til at forhindre en dansk beslutning om a-kraftens indførelse.

Imidlertid er det jo ingen hemmelighed, at Elsam har vidt fremskredne planer om atomkraftværker og i forbindelse hermed har planlagt borer i jyske salthorste for at undersøge disses egnethed som oplagringsplads for a-kraftaffaldet. Undersøgelserne er planlagt til at vare to år. Det er videnskabeligt tvivlsomt, om sådanne undersøgelser kan gennemføres på så kort tid. Derudover er der i befolkningen på de berørte områder en utryghed til stede over borerne på grund af deres formål.

På denne baggrund anmodes ministeren om at tage skridt til at standse Elsams boreplaner for dermed at tilkendegive, at planerne om opbevaring af højradoaktivt affald i den danske undergrund er opgivet, i hvert tilfælde indtil videre.

Besvarelse (24/4 79):

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Elsammenslutningerne Elsam og Elkraft har udarbejdet en rapport (»Deponering af højaktivt affald fra danske kernekraftværker«), der indeholder resultaterne af indledende vurderinger af behovet og muligheden for geologisk deponering af højradoaktivt affald i salthorste i Danmark. Herudover angives i rapporten et videre undersøgelsesprogram, der skal fremskaffe yderligere oplysninger om danske salthorste.

Formålet med denne undersøgelse er – ved hjælp af geofysiske målinger og prøveboringer i et mindre antal salthorste – at tilvejebringe den fornødne dokumentation for, at der i den danske undergrund findes saltforekomster med sådanne egenskaber, at det vil være forsvarligt at anvende disse til opbevaring af højradoaktivt affald.

Denne undersøgelse foretages af elværkerne. Myndighederne meddeler de fornødne tilladelser og følger løbende undersøgelsen. En gennemførelse af undersøgelsen skønnes ikke at indebære nogen risiko for omgivelserne.

Resultatet af elværkernes affaldsundersøgelse og myndighedernes vurdering heraf skal indgå i grundlaget for regeringens og

[Miljøministeren]

folketingets vurdering af, hvorvidt der foreligger betryggende løsninger på opbevaringsproblemerne.

Jeg finder på baggrund af ovenstående ikke anledning til at foranledige elværkernes affaldsundersøgelse standset.

Til *ministeren for offentlige arbejder* (5/4 79) af:

Bolvig (RV):

»Vil ministeren oplyse, hvor stor en procentdel af SAS' indenrigsfly der ankommer til den i fartplanen angivne tid – gerne delt op på de forskellige ruter – og om muligt oplyse de væsentligste årsager til forsinkelserne?«

(Spm. nr. 801).

Begrundelse.

Folk, der rejser med SAS på indenrigsruterne, har et indtryk af, at et meget stort antal fly er forsinkede. Det fremkalder en forståelig irritation og vanskeliggør en fornuftig mødetilrettelæggelse, ligesom folk af frygt for de mange forsinkelser tvinges til overnatning i København i forbindelse med udlandsrejser.

Besvarelse (26/4 79):

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Hansen):

På baggrund af det stillede spørgsmål har jeg anmodet SAS om at oplyse omfanget af forsinkelser på indenrigsrutenettet omfattende de ruter, der beflyves dels af SAS selv og dels af Danair, for perioden 1. april til 31. oktober 1978 og perioden 1. november 1978 til 31. marts 1979.

De nævnte oplysninger fremgår af vedlagte bilag 1 og 2.

I øvrigt kan jeg samlet oplyse, at i perioden 1. april til 31. oktober 1978 afgik 67 pct. af flyvningerne rettidigt, mens 90 pct. af samtlige flyvninger afgik inden for de første 15 minutter og 96 pct. afgik inden for de første 30 minutter.

Tilsvarende for perioden 1. november 1978 til 31. marts 1979 afgik 42 pct. af flyene rettidigt, 68 pct. inden for de første 15 minutter og 83 pct. inden for de første 30 minutter.

Herudover vil jeg gerne knytte nogle bemærkninger om årsagerne til de forsinkelser, der er indtruffet i de nævnte perioder.

De væsentligste årsager er dårlige vejrforhold – specielt i vintermånederne – samt tekniske fejl.

I det omfang et af disse forhold øver indflydelse på mulighederne for at udnytte det enkelte fly planmæssigt, vil dette have indvirkning på regulariteten på den enkelte rute, indtil en opstået forsinkelse atter indhentes. Dette kan under særligt vanskelige forhold medføre, at aflysning af fly kan blive nødvendig. I den forbindelse kan jeg oplyse, at aflysninger af de nævnte årsager for perioden 1. januar til 31. oktober 1978 opgjordes til 3,6 pct. af det samlede antal planlagte enkeltture.

Imidlertid er der i de to perioder forekommet helt ekstraordinære forhold, der har haft indflydelse på antallet af forsinkelser ud over de nævnte mere generelle.

Jeg skal her fremhæve flyvelederaktionen i Kastrup i perioden fra den 9. til den 22. december 1978 samt Dansk Pilotforenings aktion i perioden 16. til 23. marts 1979.

Endelig skal det nævnes, at de helt ekstraordinære vejrforhold, vi har haft i vinteren 1978–79, og som lammede en meget stor del af den samlede trafik, selvsagt også medførte store forsinkelser og aflysninger for flytrafikken.

Bilag 1.

1. april–31. oktober 1978.

Rute	Samlet antal flyvninger	Heraf rettidige i pct.	Forsinkelser i indtil 15 minutter i pct.	Forsinkelser i mellem 15 og 30 minutter i pct.	Forsinkelser i mere end 30 minutter eller aflysninger i pct.
Ålborg	2.937	61	28	7	4

[Ministeren for offentlige arbejder]

Billund	2.070	70	23	5	2
Esbjerg	1.471	66	26	6	2
Karup	1.899	69	21	6	4
Odense	1.736	79	14	3	4
Rønne	1.921	45	40	11	4
Skrydstrup	1.185	83	10	3	4
Stauning	1.019	82	10	5	3
Sønderborg	1.929	71	17	6	6
Thisted	916	81	10	5	4
Tirstrup	3.136	58	31	8	3

Bilag 2.

1. november 1978–31. marts 1979.

Rute	Samlet antal flyvninger	Heraf rettidige i pct.	Forsinkelser i indtil 15 minutter i pct.	Forsinkelser i mellem 15 og 30 minutter i pct.	Forsinkelser i mere end 30 minutter eller aflysninger i pct.
Ålborg	2.290	36	27	15	22
Billund	1.451	40	30	15	15
Esbjerg	1.024	39	31	15	15
Karup	1.307	42	25	14	19
Odense	1.164	53	21	11	15
Rønne	1.112	36	31	15	18
Skrydstrup	823	51	23	11	15
Stauning	687	52	19	12	17
Sønderborg	1.337	42	20	20	18
Thisted	701	54	17	12	17
Tirstrup	2.221	38	33	14	15

Til ministeren for skatter og afgifter (5/4 79):
af: lejeværdi for de arealer (bygninger), der er forsvundet i havet?«

(Spm. nr. 808).

Mette Madsen (V):

»Hvorledes vil ministeren sikre, at landmænd og sommerhusejere med kystarealer ved bortskylning af fast ejendom hurtigt frigøres for at skulle udrede ejendomsskatter og

Begrundelse.

Landmænd og sommerhusejere med kystarealer fremfører ofte kritik over, at de, til trods for at dele af deres grund, måske endog hele bygninger, er forsvundet i havet ved

bortskylning af dele af kysten, alligevel i en årrække kommer til at betale ejendomsskatter og lejeværdi af den forsvundne faste ejendom. Det ville være rimeligt, om man ret omgående efter anmodning kunne få foretaget en ommatrikulering, hvorefter ejendomsvurderingen kunne nedsættes ved en ekstra omvurdering eller ved den næstfølgende årsomvurdering.

Besvarelse (27/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Statsskattedirektoratet, der har haft spørgsmålet forelagt, har udtalt følgende:

»Ifølge vurderingslovens § 2, stk. 2, punkt 7, skal der foretages omvurdering af ejendomme, der har lidt væsentlig skade ved storm el. lign., eller hvis forskelsværdi må antages at være gået væsentligt ned som følge af nedrivning af bygninger.

Det er vurderingsrådenes pligt at holde sig orienteret om sådanne skader og optage ejendommene til årsomvurdering pr. den følgende 1. april, efter at skaden er indtrådt. Endvidere kan ejeren ifølge samme bestemmelse punkt 10 begære ejendommen optaget til årsomvurdering. Ændringerne i ansættelserne vil få virkning for ejendomsskatterne ved den efter årsomvurderingen følgende januar termin.

Endelig kan ejeren til enhver tid begære en vurdering i henhold til lovens § 4. Vurderingen vil indgå i den følgende årsomvurdering og få virkning for ejendomsskatterne i overensstemmelse med de regler, der gælder for de årsomvurderede ejendomme.

Hvad angår spørgsmålet om størrelsen af de ikke ommatrikulerede grundarealer bemærkes, at vurderingsmyndighederne har pligt til at rette sig efter en af ejeren fremskaffet landinspektørerklæring.

Hvor en sådan ikke foreligger, er vurderingsmyndighederne bemyndiget til ved vurderingen at tage hensyn til det bortskyllede areal efter et skøn over dettes størrelse.«

Efter de gældende regler for vurdering vil der således – uafhængig af ommatrikulering – kunne finde en omvurdering sted i løbet af allerhøjest ét år.

Jeg finder derfor ikke grundlag for at søge denne frist nedbragt. Tidspunktet for vurderingens virkning for ejendomsbeskatningen

er fastsat i § 26 i lov om beskatning til kommunerne af faste ejendomme. Denne bestemmelse kan, såfremt bortskylningen af ejendommen f. eks. finder sted umiddelbart efter vurderingsterminen 1. april 1979, medføre, at ejendomsskatterne først vil blive ændret fra 1. januar 1981, nemlig den dato, som årsomvurderingen pr. 1. april 1980 ifølge det kommunale skattesystem har skattemæssig virkning.

Efter de omtalte regler skulle der ikke, som fru Mette Madsen skriver i begrundelsen, kunne gå »en årrække«, før bortskylningen tages i betragtning ved ejendomsbeskatningen. Jeg vil henlede statsskattedirektoratets opmærksomhed på fru Mette Madsens oplysninger, således at direktoratet eventuelt kan indskærpe reglerne over for de pågældende myndigheder.

For så vidt angår ændring af lejeværdiberegning har statsskattedirektoratet udtalt følgende:

1. *Arealbortskylning.* En vurdering foretaget efter skadens indtræden kan først få virkning på lejeværdiberegningen, når den foreligger forud for det relevante indkomstår, jfr. ligningslovens § 15 B ff.

Det bemærkes, at for så vidt angår lejeværdiberegningen for landbrugsejendomme, vil arealbortskylning ikke få nogen betydning for lejeværdiberegningen (bortset fra bortskylning af haveareal), idet lejeværdien kun beregnes af den del af ejendomsværdien, der er henført til stuehuset, jfr. ligningslovens § 15 A, sammenholdt med § 15 F.

2. *Beboelsesbygningen helt eller delvis forsvundet.*

Efter statsskattedirektoratets opfattelse vil der i denne situation som hovedregel kun skulle beregnes lejeværdi for den del af året, hvori bygningen har kunnet anvendes til beboelse.

Til *miljøministeren* (10/4 79) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Finder ministeren det rimeligt, at en erhvervsdrivende ikke i løbet af et års tid kan få en afklaring på en ansøgning til en midlertidig erhvervsaktivitet, f. eks. et saltvandsdambrug?«

(Spm. nr. 827).

[Askjær Jørgensen]

Begrundelse.

Der henvises til j. nr. D 22611-7 med de mange breve vedr. en dambruger, som har søgt om tilladelse til et dambrug i Horsens Fjord i 1978-79 og 1980. Der er endnu ikke kommet noget, der ligner en afklaring. Man har blot givet en tilladelse, der indeholder så mange forbehold og kontrolkrav, at projektet simpelt hen er urentabelt, hvis det skulle gennemføres i henhold til tilladelsens betingelser.

*Besvarelse (24/4 79):***Miljøministeren (Ivar Nørgaard):**

I almindelighed kan jeg oplyse, at en ansøgning om tilladelse til etablering af et saltvandsdambrug skal indsendes til ministeriet for offentlige arbejder, der administrerer statens såkaldte højhedsret over søterritoriet.

Ministeriet for offentlige arbejder indhenter herefter udtalelser fra en række myndigheder, herunder miljøstyrelsen. Formålet hermed er på forsvarlig vis at få oplysninger om de samfundsmæssige interesser, der kan være knyttet til den lokalitet, hvor saltvandsdambruket ønskes placeret.

Miljøstyrelsen skal efter bestemmelsen i miljøbeskyttelseslovens § 17, stk. 2, give en tilladelse til et saltvandsdambrugs etablering og drift. For at få oplysninger, der kan give grundlag for en forsvarlig bedømmelse af de miljømæssige og rekreative interesser, der er knyttet til det pågældende vandområde, indhenter miljøstyrelsen udtalelser fra amtsrådet og fredningsmyndighederne, som har mulighed for at vurdere ansøgningen i lys af den lokale administration af miljøbeskyttelsen.

Det vil ofte være nødvendigt for én eller flere af de nævnte myndigheder at indhente supplerende oplysninger fra ansøgeren, fordi ansøgningen ikke har indeholdt oplysninger, som kan anses for tilstrækkelige til en forsvarlig bedømmelse.

Når det endvidere tages i betragtning, at saltvandsdambrug er en ny type virksomhed, som miljømyndighederne ikke har erfaringer med, er der ikke noget mærkeligt i, at den samlede sagsbehandlingstid i en periode har været ganske langvarig.

Man må i denne forbindelse være opmærksom på, at visse typer af sager vanskeligt kan behandles forsvarligt inden for et

kortere tidsrum, og at det er nødvendigt, at myndighederne sikrer sig et rimeligt erfaringsgrundlag, når der f. eks. er tale om en helt ny type virksomhed. For saltvandsdambrug er der endelig det helt specielle forhold, at der er ganske mange samfundsmæssige interesser knyttet til søterritoriets anvendelse.

Som nævnt har miljøstyrelsen ikke erfaringsmateriale om miljøpåvirkningerne fra saltvandsdambrug, og da man har frygtet, at etableringen af mange saltvandsdambrug kunne skabe et uoverskueligt problem, har miljøstyrelsen været forholdsvis restriktiv, når der er blevet fastlagt vilkår for tilladelse til saltvandsdambrug. Styrelsen har bl. a. stillet krav om en række kontrolundersøgelser og analyser, og der er kun givet midlertidige tilladelser, idet styrelsen betragter tilladelse som en forsøgsordning, der skal give baggrund for en nærmere vurdering af de miljømæssige forhold ved saltvandsdambrugs drift.

I øvrigt kan jeg oplyse, at jeg den 1. marts 1979 orienterede spørgeren om miljøstyrelsens behandling af ansøgninger om tilladelse til saltvandsdambrug. I den forbindelse nævnte jeg, at jeg var opmærksom på, at udgifterne til miljøstyrelsens krav om kontrolmålinger og analyser er en ikke uvæsentlig omkostning for saltvandsdambrugene, og at kontrolmålinger og analyserne har almindelig betydning for en nærmere vurdering af de miljømæssige forhold ved saltvandsdambrugs drift. Jeg oplyste derfor, at jeg med fiskeriministeren havde drøftet mulighederne for at yde tilskud til saltvandsdambrugene, og at fiskeriministeriet nærmere ville overveje spørgsmålet.

For så vidt angår behandlingen af den sag, der er nævnt i begrundelsen for spørgsmålet, kan jeg bl. a. oplyse, at miljøstyrelsen den 30. januar 1979 gav tilladelse til etablering af et saltvandsdambrug i Horsens Fjord. Tilladelsen indeholder vilkår, som er helt på linje med de vilkår, miljøstyrelsen har stillet i andre tilladelser til saltvandsdambrug. Vilkårene er også helt i overensstemmelse med en udtalelse af 5. september 1978, hvori miljøstyrelsen orienterede ministeriet for offentlige arbejder om, hvilke vilkår miljøstyrelsen agtede at stille i forbindelse med en tilladelse til etablering af et saltvandsdambrug i Horsens Fjord. Den pågældende dambruger fik kopi af miljøstyrelsens udtalelse af 5. septem-

[Miljøministeren]

ber 1978, men har ikke over for miljøstyrelsen gjort indsigelse mod de vilkår, som miljøstyrelsen tilkendegav at ville stille.

Derimod har dambrugeren den 9. februar 1979 påklaget miljøstyrelsens afgørelse af 30. januar 1979 til miljøministeriets departement, idet dambrugeren bl. a. har rejst indsigelse mod miljøstyrelsens krav om kontrolmålinger og analyser. Departementet har den 21. februar 1979 bedt miljøstyrelsen om en udtalelse. Denne udtalelse foreligger endnu ikke, idet miljøstyrelsen over for departementet har oplyst, at styrelsen har ønsket at afvente resultatet af fiskeriministeriets overvejelser om at yde tilskud til de kontrolmålinger og analyser, som miljøstyrelsen stiller krav om.

Jeg kan endelig oplyse, at jeg den 19. april 1979 har orienteret den pågældende dambruger om disse forhold. I denne forbindelse har jeg også oplyst, at jeg har bedt fiskeriministeren medvirke til en hurtig afklaring af spørgsmålet om statstilskud, og at jeg har bedt mine embedsmænd fremskynde sagens behandling mest muligt.

Til handelsministeren (6/4 79) af:

Wilhelm (VS):

»Kan ministeren bekræfte, at der på atomforsøgsstationen Risø er forekommet en hidtil hemmeligholdt strålingsulykke som beskrevet i dagbladet Information den 6. april 1979?«

(Spm. nr. 816).

Begrundelse.

Der ønskes en fortegnelse over samtlige dødsfald blandt ansatte på atomforsøgsstationen Risø, siden anlægget blev taget i brug i 1955, med angivelse af de pågældendes alder, varigheden af ansættelsen på Risø, hvilken afdeling pågældende var ansat på samt dødsårsagen ifølge dødsattesterne.

Besvarelse (23/4 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

Forsøgsanlæg Risø har ikke som beskrevet i dagbladet Information den 6. april 1979 hemmeligholdt nogen strålingsulykke. Der er gennem årene på Risø som på andre arbejdspladser sket en række mindre uheld. Der er imidlertid ikke som påstået på noget tids-

punkt på Risø sket uheld, der har ført til strålingsdoser af betydning for personalet.

Det er korrekt som angivet af Information, at en medarbejder i 1976 afgik ved døden af kræft. Også det forekommer på enhver arbejdsplads. Den pågældende, som i øvrigt var på ferie på det tidspunkt, Information påstår et uheld skulle have fundet sted, havde i sin samlede karriere på Risø modtaget en ubetydelig strålingsdosis, i alt 60 millirem, svarende til ca. 7 måneders naturlig baggrundsstråling. Der kan således ikke være nogen sammenhæng mellem den pågældende medarbejders sygdom og død og hans arbejde på Risø.

Risø personale er under stadig kontrol for stråling og tillige regelmæssig almen helbreds kontrol. For Risø viser en opgørelse, at antallet af kræftdødsfald gennem årene blandt samtlige medarbejdere er lavere, end man ifølge Cancerregisterets publikationer skulle vente med en medarbejderstab af Risø størrelse og aldersmæssige sammensætning.

Til justitsministeren (9/4 79) af:

Bjørn Poulsen (SF):

»Hvor mange gange har Romtraktatens artikel 235 i alt pr. dags dato været anvendt ved EF-retsakter siden Danmarks indtræden i Fællesskaberne?«

(Spm. nr. 818).

Besvarelse (27/4 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Det fremgår af en oversigt, som udenrigsministeren har udarbejdet i besvarelse af spørgsmål nr. 788 af 3. april 1979 fra medlem af folketinget Steen Folke, at Rådet i tiden 1. januar 1973 til 1. januar 1979 har vedtaget 125 retsakter, hvori der henvises til traktatens art. 235. Et eksemplar af oversigten vedlægges til orientering.

Efter 1. januar i år har Rådet vedtaget og offentliggjort følgende tre retsakter, der ligeledes henviser til art. 235:

– Rådets direktiv nr. 79/7 af 19. december 1978 om gradvis gennemførelse af principper om ligebehandling af mænd og kvinder med hensyn til social sikring.

EFT L 6/24 af 10. januar 1979.

[Justitsministeren]

- Rådets forordning nr. 214/79 af 6. februar 1979 om ændring af forordning nr. 724/75 om oprettelse af en europæisk fond for regionaludvikling.
EFT L 35/1 af 9. februar 1979.
 - Rådets forordning nr. 652/79 af 29. marts 1979 om det europæiske valutasystems konsekvenser for den fælles landbrugspolitik.
EFT L 84/1 af 4. april 1979.
- Endelig har Rådet den 2. april 1979 vedtaget et direktiv om beskyttelse af vilde fugle. Direktivet er endnu ikke offentliggjort.

Til *justitsministeren* (11/4 79) af:

Inge Krogh (KrF):

»Vil ministeren foranledige ændringer i cirkulære nr. 148 af 2. august 1963 vedrørende erhvervmæssig handel med og opdræt af hunde, således at cirkulærets beskyttelsesregler for fremtiden også gælder for pladshunde?«

(Spm. nr. 829).

Begrundelse.

I en artikel i Politiken den 3. april 1979 påpeger forfatterinden Grethe Heltberg, at en række væsentlige regler i ovennævnte hundecirkulære ikke gælder for de såkaldte pladshunde. Som eksempler kan nævnes regler om opholdsrum, træbrikke, lys, luft, opvarmning og løbegårde samt ikke mindst om tilsyn af autoriseret dyrlæge. (Cirkulærets § 2 og § 5).

Ud fra et dyreværnssynspunkt er det som påpeget af Grethe Heltberg utilfredsstillende, at de løsgående pladshunde, der i stadig stigende grad benyttes af private vagtbureauer, ikke er omfattet af dyrebekyttelsen. Hun skriver bl. a. i sin artikel: Hunden er et højtudviklet pattedyr med en naturlig trang til at slutte sig til et menneske, føle sig tryk og hjemme i selskab med andre levende væsener, modtage omsorg og varme og til gengæld være vagtsom for sit menneske, men næppe for et tomt og fremmed sted, som den er alene i.

Besvarelse (27/4 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Reglerne om pladshunde findes i hundelovens § 2 og i justitsministeriets cirkulære af 2. august 1963 om hundelovens administrati-

on m.v., § 19, der er opretholdt ved justitsministeriets cirkulære af 5. november 1975 om erhvervmæssig handel med og opdræt af hunde. Efter disse regler er det forbudt at holde pladshunde uden politiets tilladelse, og sådan tilladelse kan kun gives, når der skønnes at være sikkerhed for, at hunden vil blive passet forsvarligt.

Foranlediget af forfatter Grethe Heltbergs artikel i Politiken den 3. april 1979 om pladshunde har justitsministeriet den 11. april 1979 anmodet Foreningen af politimestre i Danmark og politidirektøren i København om en udtalelse om, hvorvidt der måtte være behov for en ændring af reglerne om pladshunde.

Forinden endelig stillingtagen til spørgsmålet om ændring vil justitsministeriet endvidere indhente en udtalelse fra Det veterinære Sundhedsråd.

Til *miljøministeren* (11/4 79) af:

Karl Møller (DKP):

»Hvordan vil ministeren sikre en forsvarlig afgørelse omkring den sundhedsfarlige udledning af spildevand i Lille Bælt fra Superfos, Shell-raffineriet og Fredericia Cellulosefabrik?«

(Spm. nr. 830).

Begrundelse.

Ifølge udtalelser i Aktuelt og Fredericia Dagblad den 5. april 1979 vil myndighederne i Vejle amt foreslå forlængelse af fristerne for rensning på en effektiv måde af farlige spildevandsudledninger fra de ovennævnte virksomheder. Forlængelserne skal vare til 1982 og 1984.

Det sker trods arbejdsulykker og arbejdsstop på Superfos. Arbejdstilsynet har her også flere gange grebet ind og har ladet arbejdet på virksomheden stoppe. Superfos har ansøgt om fortsat tilladelse til at sende 130.000 tons opløselig gips ud i Lille Bælt. Sammen med gipsen udledes 700 kg cadmium og 20 kg kviksølv – farlige tungmetaller for plante- og dyrelivet. Fra Fredericia Cellulosefabrik udledes årligt 80 tons phenol – et kræftfremkaldende stof.

Professor Jørgen Clausen, Neurokemisk Institut i København, har i en rapport fra vandkvalitets-instituttet fastslået, at på bag-

[Karl Møller]

grund af analyser af spildevand fra Fredericia Cellulosefabrik synes det uacceptabelt overhovedet at godkende en beslutning til fortsat spildevandsudledning fra denne virksomhed. Virksomheden ansøger om tilladelse til at udlede 3,2 mill. liter spildevand pr. år.

Jævnfør amtsrådsmedlem Erik Rasmussens udtalelser vil der ikke blive stillet krav om bedre rensning af spildevandet fra Dansk Shell til trods for, at raffinaderiets spildevand indeholder 15 mg olie pr. liter imod miljøstyrelsens krav om 10 mg pr. liter.

Besvarelse (24/4 79):

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Jeg har forelagt spørgsmålet for miljøstyrelsen, der har oplyst følgende:

»Veje amtskommune har telefonisk oplyst, at de tre virksomheder havde spildevandstilladelser, der udløb den 1. januar 1979. Disse tilladelser har amtskommunen midlertidigt forlænget til 1. juni 1979 på uændrede vilkår. Afgørelserne herom er ikke påklaget til miljøstyrelsen.

Spørgsmålet om yderligere forlængelse af udledningstilladelserne vil blive forelagt amtskommunens udvalg for teknik og miljø på et udvalgs møde den 7. maj 1979.

Amtskommunen har den 17. april 1979 udsendt en pressemeddelelse, hvoraf det fremgår, at der kan forventes meddelt nye udledningstilladelser for perioden frem til 1. januar 1985. Tilladelserne forventes meddelt på vilkår, at der gennemføres visse rensningsforanstaltninger, og at der inden den nævnte dato fremsendes ansøgning om tilladelse til den fremtidige spildevandsudledning.

Amtsrådets afgørelser i de tre sager vil kunne påklages til miljøstyrelsen, hvis afgørelse kan påklages til miljøankenævnet.

For så vidt angår de oplysninger, der er indeholdt i begrundelsen for det stillede spørgsmål, skal det bemærkes, at Vandkvalitetsinstituttet telefonisk har oplyst, at professor Jørgen Clausen ikke har medvirket ved udarbejdelsen af nogen af instituttets rapporter, og at miljøstyrelsen ikke på noget tidspunkt har fastsat udledningskrav for virksomhedernes spildevand.

Derimod er det rigtig, at miljøstyrelsens »Vejledende bestemmelser for udledning af spildevand« som udgangspunkt har en udle-

dergrænseværdi på 10 mg/l for stabile olieemulsioner af mineralsk olie, når der er tale om udledning til åbne bugter, sunde, bæltter og hav.

Miljøstyrelsen har bedt amtskommunen om at blive orienteret om afgørelserne i de tre sager.«

Som det fremgår af miljøstyrelsens oplysninger, er de miljømæssige problemer i forbindelse med virksomhedernes spildevandsudledninger til behandling efter miljøbeskyttelseslovens almindelige regler, og jeg vil ikke finde det tilfredsstillende, at der gribes ind i denne behandling.

Til indenrigsministeren (11/4 79) af:

Inge Krogh (KrF):

»Vil indenrigsministeren drage omsorg for, at der foretages yderligere undersøgelser over trafikfarlig medicin, og at medicamina, som man ved kan påvirke en aktiv trafikants manøvre dygtighed, mærkes som trafikfarlige?«

(Spm. nr. 832).

Begrundelse.

Man har gennem lang tid været klar over, at visse medicamina kan være farlige på den måde, at de hindrer en aktiv trafikant i at reagere adækvat. En undersøgelse foretaget på Retsmedicinsk Institut i Århus bekræfter dette. Professor Jørgen B. Dalgaard, der er en af undersøgerne, foreslår en særlig afmærkning af trafikfarlig medicin.

Besvarelse (24/4 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Trafikulykker forårsaget af lægemidler udgør alene en mindre del af samtlige trafikulykker. Trafikulykker forårsaget af lægemidler indtaget i doser, som er ordineret, udgør endvidere klart et mindre problem end ulykker, der kan tilskrives misbrug af lægemidler og/eller alkohol.

Information om trafikrisikoen ved indtagelse af lægemidler udgør endvidere – set ud fra et lægemiddelinformationssynspunkt – en mindre del af problemerne omkring information af patienter om lægemidlers anvendelse, egenskaber, terapeutiske virkninger og bivirkninger.

[Indenrigsministeren]

Klarlægning af lægemidlers betydning i trafikmæssig henseende forudsætter gennemførelse af omfattende og ressourcekrævende undersøgelser. Indenrigsministeriet råder ikke over bevillinger til gennemførelse af sådanne undersøgelser, og indenrigsministeriet finder i øvrigt, at andre opgaver inden for lægemiddelsektoren må prioriteres højere end sådanne undersøgelser.

Spørgsmålet om mærkning af lægemidler, som kan nedsætte evnen til at fungere som trafikant, har været undersøgt af en ekspertgruppe under Nordisk Lægemedlænæv. Denne ekspertgruppe har fremhævet behovet for yderligere undersøgelser inden for området og har anbefalet økonomisk støtte til et nordisk forskningsprojekt herom. Der foreligger endnu ikke nogen stillingtagen på nordisk plan til ekspertgruppens forslag.

Nordisk Lægemedlænæv har på baggrund af en betænkning fra den ovennævnte ekspertgruppe overvejet spørgsmålet om mærkning af lægemidler, som kan påvirke trafikanters manøvredegytighed, og har stillet forslag om en obligatorisk mærkning af en række lægemidler, som indebærer en særlig risiko. Nævnet har endvidere anbefalet, at visse særlige lægemidler kan forsynes med mærkning, såfremt patientens læge i det konkrete tilfælde skønner det hensigtsmæssigt.

Den anbefalede mærkning vil indebære, dels at lægemiddelpakningen forsynes med et advarselstegn, dels at der ved udlevering af lægemidlet til forbrugeren samtidig følger en præparaturspecifik trykt patientvejledning.

Realisation af projektet vil medføre øgede udgifter for det offentlige til kontrol og vurdering af og information om lægemidler. For de lægemiddelfremstillende virksomheder vil projektets gennemførelse indebære forøgede udgifter til fremskaffelse af dokumentationsmateriale og udarbejdelse af nye pakningsmaterialer. Projektets gennemførelse vil således medføre en vis stigning i lægemiddelprikerne.

Indenrigsministeriet finder, at gennemførelsen af det af Nordisk Lægemedlænæv foreslåede projekt på tilfredsstillende måde vil sikre, at patienter får en grundig information om, hvilke lægemidler der i særlig grad kan være trafikfarlige, og at der samtidig åbnes mulighed for en vis tilpasning af information til den enkelte patient. Selv om den omhandlede mærkning som nævnt må anses

for en mindre del af den publikumsinformation, der kan anses for hensigtsmæssig, har såvel indenrigsministeriet som sundhedsstyrelsen derfor på et tidligt tidspunkt støttet forslaget fra Nordisk Lægemedlænæv. Indenrigsministeriet finder på det foreliggende grundlag, at projektet bør søges gennemført.

Indenrigsministeriet finder dog anledning til at fremhæve, at ministeriet anser det for mest hensigtsmæssigt, at den omhandlede mærkning af lægemidler gennemføres på nordisk plan, idet denne løsning må forventes at ville indebære en vis rationalisering, ligesom løsningen vil harmonere med det øvrige nordiske samarbejde vedrørende lægemidler, herunder den fælles nordiske godkendelse af pakningsmaterialer for farmaceutiske specialiteter.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (17/4 79) af:

Voigt (FP):

»Hvor mange medlemmer havde journalistgruppen pr. 15. april 1979 i Danmarks Radio, og hvordan fordelte disse sig på de forskellige afdelinger?«
(Spm. nr. 835).

Begrundelse.

I svaret bedes også angivet det samlede tal af ansatte pr. 1. april 1979, og hvordan de fordeler sig på de forskellige afdelinger i statsmonopolinstitutionen Danmarks Radio, samt en tilsvarende opstilling for henholdsvis journalistgruppen og det samlede antal ansatte for årene 1960 og 1970.

Af hensyn til den kommende debat i folketinget vedrørende journalisternes gentagne ulovlige arbejdsnedlæggelser og deltagelse i faglige møder, som har medført forringet nyhedsformidling, er det ganske væsentligt at få så mange relevante tal på bordet som muligt.

Det er i første omgang naturligvis vigtigst at få belyst, hvilket overflødigshorn af journalister der er beskæftiget i Danmarks Radio, men det er så sandelig også af betydning at få det samlede antal ansatte oplyst, så man eventuelt kan se, hvad der findes af komplet ligegyldige bureaukratkrævende småchefstillinger m. fl.

[Voigt]

Når de tilsvarende tal for henholdsvis 1960 og 1970 også ønskes opgivet, er det naturligvis for at se, hvordan udviklingen er forløbet op igennem de glade tressere og halvfjerdsernes forkert førte politik.

Besvarelse (27/4 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Spørgsmålet har været forelagt Danmarks Radio, som den 26. april 1979 har givet følgende redegørelse:

»I besvarelse af det ovenfor citerede spørgsmål fremsendes vedlagt oversigt over antallet af ansatte i årene 1960, 1970 og 1979.

Til besvarelsen skal knyttes følgende kommentarer:

Spørgsmålet om, hvor mange medlemmer journalistgruppen i Danmarks Radio består af, vil ikke kunne besvares, da der ikke for Danmarks Radio foreligger oplysninger om medarbejdernes eventuelle tilhørsforhold til faglige organisationer, men alene om, hvilke overenskomster medarbejderne er ansat i henhold til.

En oplysning af, i hvilket omfang der er beskæftiget medarbejdere med ansættelsesforhold reguleret i henhold til Dansk Journalistforbunds overenskomst med Danmarks Radio, ville kunne foretages for 1979 og med tilnærmelse for 1970, men ikke for 1960, da der ikke på daværende tidspunkt forelå nogen overenskomst med Dansk Journalistforbund.

Under hensyn til det foran anførte samt til det af spørgeren anførte om, at tallene skal belyse en udvikling, er det valgt at angive, hvor mange programmedarbejdere (uanset disses ansættelsesform) der var ansat i de pågældende år.

Det bemærkes, at medarbejderkategorien programmedarbejdere både omfatter medarbejdere beskæftiget med journalistiske opgaver og programmedarbejdere beskæftiget med ikke-journalistisk arbejde.

Ændringer i de enkelte afdelingers opgaver, sammenlægninger og opdelinger af afdelinger og andre strukturændringer i løbet af perioden fra 1960 til 1979 indebærer, at en sammenstilling af oplysningerne, afdeling for afdeling, ikke kan foretages for de tre år.

Det har derfor været nødvendigt at foretage opgørelser for hvert af de omhandlede år, jfr. bilagene.

I denne forbindelse henledes opmærksomheden på, at oplysningerne i bilagene angiver, hvor mange medarbejdere der på opgørelsestidspunkterne var placeret i de enkelte enheder. De enkelte medarbejdere ansættes i Danmarks Radio og ikke i en afdeling.

I sammendrag viser bilagenes totaltal følgende udvikling:

	Antal ansatte	Heraf program-
		medarbejdere
1960	832	84
1970	2.308	263
1979	3.022	511½

Det bemærkes, at i stigningen i programmedarbejderantallet for 1970-79 indgår bl. a. de konverteringer til fast ansættelse af ca. 150 free lance-medarbejdere, der er sket i perioden mellem 1970 og 1979, herunder specielt free lance-saneringer i 1975-76.

Endvidere bemærkes, at optællingsmetoden er ændret i perioden. Resultatet af ændringen er, at 1979-tallene er noget højere end 1960- og 1970-tallene, uden at der er sket ændring i praksis. Ændringen vedrører registreringsformerne for korttidstilknyttede medarbejdere.

Det kan yderligere oplyses, at af de i alt 263 programmedarbejdere i 1970 var 112 ansat i henhold til overenskomsten med Dansk Journalistforbund og i 1979 var af de i alt 511 programmedarbejdere 456 ansat i henhold til overenskomsten med Dansk Journalistforbund.«

Bilag 1

1960.

Antal ansatte i Danmarks Radio fordelt på afdelinger pr. 1. september 1960.

Afdeling/ område	Antal ansatte i alt	Heraf program- medarbejdere
Generaldirektøren	1	
Sekretariatet.....	7	
Administrationsafd.....	131	
Presse- og Kortbølgeafd.	17	7
Programdirektør-Radio.	22	9
Programdirektør-TV	10	3
Aktualitets- og oplysningsafd.	67	32

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Musikafd.	34	9
Teater- og Litteraturafd.	41	8
Underholdningsafd.	30	13
Fælles TV-tjeneste	79	3
Teknisk afdeling	241	
Radioorkestrene	135	
Støjkontoret	17	
	832	84

Bilag 2

1970.

Antal ansatte i Danmarks Radio fordelt på afdelinger pr. 1. oktober 1970.

Afdeling/ område	Antal ansatte i alt	Heraf program- medarbejdere
---------------------	------------------------	--------------------------------

Generaldirektørens område	10	
Sekretariats- og personaleledelse		
område	29	
Økonomidirektøren	6	
Regnskabskontoret	53	
Datatjenesten	19	
Ekspeditionskontoret	84	
Licenskontoret	97	
Forvaltningskontoret, herunder kantiner	95	
Presseafd.	10	2
Udlandskontoret	5	1
Kortbølgetjenesten	5	3
Programdirektøren-Radio	17	5
Regionalkontorerne	19	11
Kultur- og Aktualitetsafdelingen-Radio	47	28
Radioavisen	26½	18
Sporten	10	7
Reportagegruppen	6	4
Børne- og Ungdomsafd.	34	17
Musikafd.	41	12
Diskotek	18	
Radiosymfoniorkesteret + Koret	131	
Underholdningsorkesteret	47	
Teater- og Litteraturafd.-Radio	39	11
Biblioteket	3½	
Underholdningsafd.-Radio	39	17
Musikradioen	15	8

Undervisningsafd.	42	18
Programdirektøren-TV .	31	18
Filmkontoret	23	2
Eurovisionkontoret	6	2
TV-Aktualitetsafd.	65½	45
TV-Kulturafd.	34	20
TV-Teaterafd.	30	4
TV-Underholdningsafd.	30	10
Teknisk direktør	14	
TV-Maskintjenesten	14	
Radiostøjtjenesten	18	
TV-Produktionsafd.	590	
Anlægsafd.	170½	
TV-Udsendelsesafd.	135	
Teknisk afdeling, Radio	199	
	2308	263

Bilag 3

1979.

Antal ansatte i Danmarks Radio fordelt på afdelinger april 1979.

Afdeling/ område	Antal ansatte i alt	Heraf program- medarbejdere
---------------------	------------------------	--------------------------------

Generaldirektørens område	8½	
Presseafd.	11	3
Sekretariats- og personaleledelse		
område	52½	
Økonomidirektøren	5	
Økonomiafd.	53	
Datatjenesten	44	
Ekspeditionskontoret	81	
Licenskontoret	102½	
Forvaltningskontoret, herunder kantiner + trykkeri	101½	
Arkiv- og Bibliotekstjenesten	49	
Udsendelsesredaktionen-Radio	18½	
Orkesterafd.	167½	
Provinsafd.	218	131
Nyheds- og Aktualitetsafd.	87	62
Kultur- og Samfundsafd.-Radio	49	29
Børne- og Ungdomsafd.-Radio/TV	80	43
Musikafd.-Radio/TV ...	36	12
Teater- og Litteratur-		

[Ministeren for kulturelle anliggender]

afd.-Radio.....	36	14
Underholdningsafd.-		
Radio.....	58	33
Sporten-Radio/TV.....	24	15
Undervisningsafd.-		
Radio/TV.....	54	24½
Kortbølgeafd.	5	3
Udsendelsesredakt.-TV .	11½	4
Filmkontoret	46½	
TV-Aktualitetsafd.	111	67
TV-Kulturafd.....	67	33
TV-Teaterafd.	49½	6
TV-Underholdningsafd.	50½	18
Programdirektørembedet	38	5
Udlandskontoret	10	1
Korrespondenter.....	9½	8
Teknisk direktør	8	
Radiostøjtjenesten	20	
Teknisk Anlægsafd.....	180½	
Teknisk Serviceafd.....	141	
Teknisk afdeling, Radio	173½	
Dekorationsafd.....	225½	
TV-Produktionsafd.....	373½	
Provinsteknisk afd.	165½	
	3022	511½

Til *ministeren for skatter og afgifter* (17/4 79) af:

Jens Møller (KrF):

»Hvilke konsekvenser agter ministeren at lade det få dels for de pågældende sager, dels for de involverede embedsmænd, at det nu er dokumenteret, at ministerens oplysninger i folketinget den 28. februar 1979 om, at omvoteringer i landsskatteretten ikke var usædvanlige, har vist sig at være urigtige i den sammenhæng, i hvilken de blev afgivet?«

(Spm. nr. 837).

Begrundelse.

I besvarelse af et spørgsmål fra folketingsmedlem Leif Glensgård den 28. februar 1979 vedrørende den for tiden meget omtalte affære i landsskatteretten udtalte skatteministeren, at ny votering ikke var usædvanlig, og bibragte dermed folketinget og offentligheden det indtryk, at hvad der var passeret i affæren i landsskatteretten, var helt rutinemæssigt.

Af ministerens svar af 30. marts 1979 på mit spørgsmål nr. 748 af 22. marts fremgår imidlertid meget klart, at det netop ikke forholder sig sådan, idet ministeren ikke har været i stand til at anføre et eneste fortillfælde, der kunne ligestilles med det, der nu er passeret.

Da jeg går ud fra, at ministeren ikke har haft til hensigt med vilje at meddele folketinget urigtige oplysninger, går jeg ud fra, at de fejlagtige oplysninger stammer fra embedsmænd i landsskatteretten.

Da der er tale om et offentligt anliggende af væsentlig betydning, idet borgernes retssikkerhed i landsskatteretten er draget offentligt i tvivl – foreløbig uden den konsekvens, at ministeren har villet efterkomme ønsket om en retslig undersøgelse – er det væsentligt nu at få skabt klarhed over, hvilke konsekvenser ministeren agter at lade det passerede få, dels for så vidt angår de sager, hvorom kritikken drejer sig, dels for så vidt angår de implicerede personer, hvis adfærd i sagen er blevet kritiseret.

Besvarelse (24/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

I forbindelse med besvarelsen den 28. februar 1979 af spørgsmål nr. 598 fra hr. Glensgård udtalte jeg følgende: »Det er ikke usædvanligt, at der foretages nye voteringer i landsskatteretten.«

Jeg skal for en ordens skyld gøre opmærksom på, at denne oplysning ikke stammer fra embedsmænd, hverken i landsskatteretten eller i skattedepartementet, men helt er baseret på mit eget indtryk af landsskatterettens arbejde.

Når spørgeren nu hævder, at denne oplysning er urigtig og i strid med min besvarelse den 30. marts 1979 på spørgsmål nr. 748 fra hr. Jens Møller, må jeg erindre om, at der i begrundelsen for dette spørgsmål var anført følgende betingelser, som skulle være opfyldt, for at tilfældene skulle kunne sidestilles med de nu omhandlede sager:

1. Sagen blev behandlet ved mundtlig domsforhandling.
2. Voteringen blev afsluttet uden noget forbehold i umiddelbar fortsættelse af domsforhandlingen.

[Ministeren for skatter og afgifter]

3. Den trufne afgørelse var i skatteborgernes favør.
4. Der forelå intet nyt faktum som grundlag for en genoptagelse.
5. Der forelå intet nyt argument som grundlag for en genoptagelse.
6. En genoptagelse førte til, at sagen fik et ændret udfald.
7. Sagen angik ikke spørgsmål, der beroede på et skøn eller på anden måde frembød særlig tvivl, f. eks. en lovfortolkningstvivil.
8. Sagen havde udprægede politiske overtoner.

Med en sådan række af betingelser kan det vel ikke undre, at landsskatteretten ikke er bekendt med en tilsvarende sag.

I øvrigt har jeg jo også i mit svar af 30. marts 1979 til hr. Jens Møller anført, at omvotering jævnligt finder sted i skriftligt vote-rede sager.

Jeg har således ikke givet folketinget urigtige oplysninger.

Til handelsministeren (17/4 79) af:

Glensgård (FP):

»Er det i overensstemmelse med regeringens energiplan, at miljødirektør Jens Kampmann forsinker opførelsen af et kulfyret kraftvarmeværk i Herning med den begrundelse, at transporten af kul skal foregå med DSB, og finder ministeren det ikke betænkeligt, at VESTKRAFT ved et sådant krav er afskåret fra at få kul leveret fra f. eks. Studstrup Værket?«
(Spm. nr. 839).

Begrundelse.

Det er efter min opfattelse horribelt, at Jens Kampmann udnytter sin miljødirektørpost til at gennemtrumfe en socialdemokratisk trafikpolitik.

Det er oplyst over for mig, at der er udstedt miljøtilladelse vedrørende selve kraftvarmeværket, men planstyrelsen har bremset opførelsen ved ikke at godkende § 15-rammeforslaget fra Herning kommune.

Jens Kampmanns politiske ståsted er det jo de færreste forundt ikke at være bekendt med, og dermed undrer det ikke ret mange, at Jens Kampmann vil kræve kultransporten udført af DSB, men det er naturligvis uacceptabelt at begrænse VESTKRAFTs handle-

frihed vedrørende havnelandingsmuligheder for kul.

Besvarelse (26/4 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at »planstyrelsen har bremset opførelsen ved ikke at godkende § 15-rammeforslaget fra Herning kommune«.

Miljøministeriet har over for mig oplyst, at planstyrelsen ved skrivelse af 24. april 1979 har meddelt Herning byråd godkendelse af byrådets forslag til lokalplan for et område til et kraftvarmeværk sydøst for Herning.

Til økonomiministeren (17/4 79) af:

Glistrup (FP):

»Hvorvidt er regeringen uenig med Industrirådet i dets skøn over virkningerne af lønfremgang gennem skattenedsættelse sammenholdt med bruttolønstigning?«

(Spm. nr. 840).

Begrundelse.

Ifølge Weekendavisen for 11. april 1979 skal Industrirådets erhvervsøkonomiske afdeling have beregnet følgende virkninger af et nyt lønmodtagerfradrag (i skatten) på 2.500 kr. årligt (gennemsnitlig skattelettelse ca. 1.047 kr.) i stedet for en bruttolønforhøjelse på ca. 2.500 kr. Konverteringen er forudsat foretaget i efteråret 1979:

	1979	1980	1981	1982
Beskæftigelse				
(1.000 personer).....	2	6	12	19
Betalingsbalance				
(mia kr.).....	0	0	0,5	0,9
Saldo på off. finanser				
(mia kr.).....	- 0,2	0,1	1,1	2,0

Med spørgsmålet søges afklaret, hvor store de anførte tolv tal vil blive under den angivne forudsætning efter regeringens opfattelse.

Hvordan bliver de tilsvarende tal, hvis det i stedet for var 10.000 kr. og ikke 2.500 kr., der konverteredes?

På begge de talmæssige niveauer bedes de tolv tal også oplyst ifølge regeringens beregningskundskaaber for det tilfælde, at skattereguleringen sker ikke ved at indføre et nyt specielt lønmodtagerfradrag, men i stedet

[Glistrup]

ved en forhøjelse af det allerede eksisterende personfradrag, der jo i 1979 er 14.500 kr.

Besvarelse (23/4 79):

Økonomiministeren (Anders Andersen):

1. En vurdering af de samfundsøkonomiske virkninger af det anførte forslag om at erstatte en lønstigning med skattelempe, der giver stort set samme disponible indkomst for en gennemsnitslønmodtager, vil altid være behæftet med usikkerhed og må nødvendigvis bygge på en række – til dels vilkårligt valgte – forudsætninger. I modelberegningen af sådanne virkninger vil der på en række områder være så tilpas mange historiske erfaringer, at f. eks. vurderingerne af forbrugsudviklingen ved ændringer i den disponible realindkomst kan gennemføres med en rimelig sikkerhed, så længe der er tale om relativt beskedne forskydninger i de bestemmende faktorer som f. eks. beskatningsforhold, prisforløb m.v. På andre områder er det historiske erfaringsmateriale enten væsentligt spinklere eller langt mindre entydigt, således at modelberegninger i høj grad kommer til at hvile på de specifikke forudsætninger, der lægges til grund i den enkelte modelberegning. Sådanne forhold gør sig bl. a. gældende, når man skal vurdere virkningerne af en omkostningsdæmpning på priserne og – især – når man skal vurdere, hvorledes et ændret prisforløb via konkurrenceforholdene slår igennem på eksport og import, herunder den hastighed, hvormed forskydningerne sætter sig igennem, jfr. i øvrigt finansministerens svar af 22. marts 1979 på spørgsmål 3 (alm. del – bil. 22) fra folketingets politisk-økonomiske udvalg.

I de følgende kommentarer har man taget udgangspunkt i de beregningsresultater, der fremgår af det tekniske notat, der ledsagede omtalte besvarelse, sammenholdt med – de erfaringsmæssigt noget sikrere – beregninger over virkningerne af moderate ændringer i beskatningsforholdene. Det skal tilføjes, at man intet kendskab har til de specifikt valgte forudsætninger bag de i spørgsmålet anførte beregningsresultater.

2. Det anførte forslag indebærer, at en lønstigning på 2.500 kr. erstattes af en tilsvarende forhøjelse af lønmodtagerfradraget, således at den disponible indkomst for en beskæftiget gennemsnitslønmodtager stort set

stiger lige meget i de to situationer. Da pristigningen ved omlægningen imidlertid bliver lavere, vil der ske en forøgelse af den disponible realindkomst og dermed af forbrugsmulighederne. Den deraf følgende forbrugsstigning vil trække større import, produktion og beskæftigelse med sig, og det må antages, at disse virkninger vil vise sig relativt hurtigt; formentlig vil den fulde effekt være slået igennem i løbet af et års tid. Efterhånden vil den lavere omkostningsstigning sætte sig igennem i eksporten og i et vist omfang også føre til en forskydning i hjemmemarkedsefterspørgslen fra import til indenlandsk produktion. De sideløbende positive virkninger på produktion, beskæftigelse og betalingsbalancen vil imidlertid tage tid, og under de valgte forudsætninger vil de fulde virkninger næppe have vist sig før efter tre-fire års forløb.

Dette forløb i efterspørgsel og produktion vil skønsmæssigt resultere i en beskæftigelsesudvikling som anslået af Industrirådet, dvs. en merbeskæftigelse på opimod en snes tusinde personer, når virkningerne har sat sig helt igennem i løbet af tre-fire år. Den omstændighed, at det i første fase af forløbet er en stigning i det private forbrug, der trækker den økonomiske aktivitet i vejret, indebærer, at der overgangsvis sker en forringelse af betalingsbalancen. Det forekommer sandsynligt, at der i det første år efter iværksættelsen af et sådant kombineret indgreb kan blive tale om en forøgelse af det løbende betalingsbalanceunderskud af størrelsesordenen ½ mia kr. Derefter vil forbedringen af konkurrenceevnen efterhånden føre til en gradvis styrkelse af betalingsbalancestillingen. Der vil dog næppe blive tale om en forbedring, der medfører meget mere end en udliggning af den umiddelbare betalingsbalanceforringelse i det første år. I modsætning hertil skønner Industrirådet, at der for perioden som helhed bliver tale om en moderat betalingsbalanceforbedring.

Kombinationen af løn- og prisdæmpning med en skattelettelse må også i modsætning til Industrirådets vurdering antages at resultere i en svækkelse af stillingen på de offentlige finanser i det første år. – formentlig af størrelsesordenen 1 mia kr. Afdæmpningen af løn- og prisstigningen vil ganske vist – isoleret set – skønsmæssigt føre til en vis styrkelse af stillingen på de offentlige bud-

[Økonomiministeren]

getter som helhed, idet besparelserne ved lavere lønudgifter og lavere priser på køb af varer og tjenesteydelser vil overstige det skatte- og afgiftsprovenutab, der følger af lavere indkomststigninger og lavere forbrugsstigning (målt i løbende priser). Budgetforbedringen (netto) som følge af disse forhold vil imidlertid på kort sigt blive mere end opvejet af den budgetforringelse, der resulterer af skattelettelsen. Først efterhånden vil virkningerne af den øgede økonomiske aktivitet og beskæftigelse slå positivt igennem på de offentlige budgetter, først og fremmest i form af sparede udgifter til arbejdsløshedsunderstøttelse. Det er imidlertid heller ikke her sandsynligt, at forbedringen gennem de følgende år vil være større, end at den godt og vel opvejer forringelsen i det første år.

3. Opsummeret må man således vente følgende resultater, når virkningerne er slået fuldt igennem i løbet af tre-fire år: En beskæftigelsesstigning af samme omfang som anslået af Industrirådet og stort set ingen ændring af stillingen på hverken betalingsbalancen eller de offentlige budgetter. I modsætning hertil skønner Industrirådet en klar forbedring også på disse områder.

4. De foregående vurderinger bygger på forholdsvis moderate indgreb i lønudviklingen – en løndæmpning på knap 3 pct. – og en kompenserende skattelempelse, som under forudsætning af, at ca. 2 mill. lønmodtagere kan udnytte det ekstra fradrag fuldt ud, indebærer et umiddelbart provenutab af størrelsesordenen 2 mia kr. Hvis man som i begrundelsen til spørgsmålet tænker sig et indgreb af et væsentligt større omfang, er en mere præcis vurdering ikke mulig. Ved så omfattende indgreb som en løndæmpning på 10.000 kr. og en tilsvarende skattelempelse må det antages, at en række af de traditionelle økonomiske sammenhænge ændres så markant, at en kvantitativ vurdering alene vil afspejle vilkårligt valgte forudsætninger på næsten alle områder i en eventuel modelberegning. F. eks. vil en løndæmpning på 10.000 kr. således forudsætte et egentligt fald i lønniveauet, og i hvilket omfang dette vil påvirke prisforløbet, har man ingen sikre holdepunkter for at vurdere.

Får så vidt angår forslaget om alternativt at forhøje personfradraget i stedet for alene lønmodtagerfradraget, skal det anføres, at en sådan forhøjelse, hvis den forstås som en

forhøjelse af personfradraget med 2.500 kr., vil betyde et større umiddelbart provenutab. Denne større finanspolitiske lempelse må alt andet lige forventes at resultere i en noget større beskæftigelsesforøgelse, en ringere betalingsbalancestilling samt en svagere stilling på de offentlige budgetter end anført foran.

Til *indenrigsministeren* (18/4 79) af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Agter ministeren på foranledning af restriktionerne over for erhvervslivet med de af handelsministeren indførte hastighedsbegrænsninger af retfærdighedshensyn dels at stoppe kommunernes etablering af nye svømmehaller, dels at indføre forbud mod højere badevandstemperatur i offentlige bade end 19° C?«

(Spm. nr. 841).

Begrundelse.

Det må være oplagt, når erhvervslivet, altså den produktion, der skal finansiere bl. a. offentlige svømmebade, får pålagt dyre begrænsninger i form af mere køretid og derved behøver flere biler til den foreliggende transportopgave, at luksusprægede foreteelser som offentlige svømmehaller også får pålagt indskrænkninger.

Generelt burde det vel overvejes, om etablering af flere offentlige svømmehaller i det hele taget er betimelig, hvis energisituationen er således, som det fremgår af handelsministerens redegørelse af 29. marts 1979.

Besvarelse (24/4 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Som følge af den forsyningsmæssige situation på olieområdet har regeringen iværksat foranstaltninger til nedbringelse af energiforbruget. Foranstaltningerne vedrører begrænsning af forbruget af brændstof til motorkøretøjer gennem nedsættelse af den maksimalt tilladte hastighed, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 79 af 9. marts 1979, begrænsning af elforbruget, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 125 af 21. marts 1979, samt bestemmelser vedrørende rumtemperaturen i statslige, amtskommunale og kommunale lokaler, jfr. handelsministeriets bekendtgørelse nr. 126 af 21. marts 1979.

[Indenrigsministeren]

Herudover har boligministeren fremsat lovforslag om ændring af bygge-loven med henblik på fastsættelse af regler om kontrolmåling, justering og rensning af varme- og ventilationsanlæg. Handelsministeriet har i øvrigt oplyst, at det ikke kan udelukkes, at oliesituationen forværres, således at yderligere restriktioner bliver nødvendige, men handelsministeriet finder ikke, at der for tiden er behov for skærpede restriktioner, herunder restriktioner med henblik på nedsættelse af badevandstemperaturen i offentlige badeanlæg.

For så vidt angår etablering af kommunale svømmeanlæg, er dette et rent kommunalt anliggende, og regeringen har ikke aktuelle overvejelser om at begrænse kommunernes adgang til etablering af hverken svømmeanlæg eller andre anlæg.

Til *undervisningsministeren* (18/4 79) af:

Steen Folke (VS):

»Vil ministeren trække det undergravende passivitetscirkulære tilbage, således at ro og orden i gymnasieskolen kan genoprettes?«

(Spm. nr. 843).

Begrundelse.

Som det er fremgået af de sidste ugers be-
givenheder, er det lykkedes regeringspartiet
venstre – og i særlig grad dets uddannelses-
politiske ordfører, Bertel Haarder – at lægge
en bombe under gymnasieskolen i form af
det såkaldte passivitetscirkulære.

På en lang række gymnasier har det været
umuligt at gennemføre normal undervisning
på grund af strejker, demonstrationer og be-
sættelser vendt mod cirkulæret.

Nu kan det være nok. Ro og orden må
genoprettes. Den enkleste måde at sikre dette
på vil nok være at demontere bomben, altså
at trække cirkulæret tilbage.

Besvarelse (26/4 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Som det vil være hr. Steen Folke bekendt,
har direktoratet for gymnasieskolerne og hø-
jere forberedelseseksamen den 18. april 1979
givet rektorerne for samtlige gymnasieskoler
meddelelse om visse ændringer i direktora-
tets evalueringscirkulære af 16. februar 1979,
der i afsnit D indeholdt en bestemmelse om

usædvanligt passive elever; en bestemmelse,
som en række tilkendegivelser viste blev tol-
ket som en langt mere vidtgående reaktions-
mulighed over for forsømmelige elever end
tilsigtet.

Efter direktoratets skrivelse af 18. april
1979 udgår cirkulærets afsnit D, og cirkulæ-
rets afsnit C, der omhandler forsømmelser, er
udformet således, at skolen alene skal føre
regnskab med elevernes forsømmelser, her-
under manglende udførelse af arbejdsopgaver,
der indgår i undervisningen.

Endvidere har direktoratet som noget nyt
udtrykkeligt tilkendegivet over for rektorerne,
at skolen ved vurderingen af, hvilke konsekvenser
en elevs forsømmelser bør få med hensyn til
indstilling til eksamen, skal tage hensyn til
baggrunden for forsømmelserne (sygdom, familieproblemer,
økonomiske vanskeligheder m.v.) og til elevens
bestræbelser for trods forsømmelser at være rimeligt
forberedt.

Efter det for mig oplyste, er det, der i
spørgsmålet betegnes som »ro og orden«, genoprettet
efter denne tydeliggørelse af cirkulæret.

Til *indenrigsministeren* (18/4 79) af:

Grove (KF):

»Kan ministeren bekræfte de oplysninger,
der er fremkommet om, at unge langtidsledige
skal anvendes til projekter, der vil konkurrere
med bestående private virksomheder?«

(Spm. nr. 844).

Begrundelse.

Ifølge oplysninger i Morgenavisen
Jyllands-Posten den 18. april har man i arbejds-
ministeriet og indenrigsministeriet planer om
at anvende unge langtidsledige til projekter,
der kan påføre det private erhvervsliv en unfair
konkurrence. Noget sådant må afvises. Det store
statsunderskud finansieres gennem en lånoptagning,
som medfører et uacceptabelt højt renteniveau.
Denne udvikling vil blive forstærket med
tilsvarende skadevirkninger for produktion og
beskæftigelse, hvis statsmidler nu skal bruges
som hjælp til konkurrenceforvriddning i forhold
til det private erhvervsliv.

Besvarelse (24/4 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

I begrundelsen for det stillede spørgsmål henvises til en artikel i Morgenavisen Jyllands-Posten den 18. april, hvoraf fremgår, at indenrigsministeriet og arbejdsministeriet skulle have planer om at give adgang for unge arbejdsløse til at indgå i projekter, der kan påføre det private erhvervsliv en unfair konkurrence.

Indenrigs- og arbejdsministeriet er siden ikrafttrædelsen af loven om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i kommunerne blevet stillet over for spørgsmålet om kommunernes mulighed for at etablere beskæftigelsesprojekter, der indebærer produktion og afsætning på det almindelige marked. Det er en kommunalretlig grundsætning, at kommunerne ikke må beskæftige sig med almindelig produktion og afsætning, herunder yde støtte til det private erhvervsliv, medmindre der er speciel lovhjemmel eller foreligger en særlig kommunal interesse. Denne regel skal sikre, dels at kommunerne ikke skaber konkurrenceforvridning, dels at kommunerne ikke beskæftiger sig med områder, hvor de ikke er tilstrækkeligt kompetente. Med loven om ekstraordinære beskæftigelsesfremmende foranstaltninger (lov nr. 488 af 14. september 1979) er der givet adgang for kommunerne til at beskæftige unge arbejdsløse ved utraditionelle projekter (genbrug, alternativ energi m.v.). Selv om udgangspunktet må være, at de produkter, der fremstilles ved sådanne projekter, først og fremmest må være beregnet til den pågældende kommunes eget brug, er det min opfattelse, at det bag loven liggende formål – beskæftigelse af unge arbejdsløse – gør det forsvarligt, at der ikke skrives ind over for afsætning af de eventuelle produkter, der herudover frembringes ved disse projekter. Dette er ud fra en betragtning om, at afsætningen må anses for en nødvendig følge af projekterne på samme måde som afsætning af produkter fra revalideringsvirksomhederne. Ved vurderingen af disse forhold er det selvsagt et væsentligt moment, om der er forståelse for og accept af et givet projekt hos erhvervslivet og fagbevægelsen i det pågældende område. De hidtidige erfaringer har også vist, at kommunerne tillægger dette af-

gørende betydning ved igangsættelse af beskæftigelsesprojekter.

De i pressen omtalte overvejelser i arbejds- og indenrigsministeriet vedrører alene eventuelle nærmere retningslinjer for etablering af de nævnte projekter.

Til *undervisningsministeren (18/4 79)* af:

Inger Stilling Pedersen (KrF):

»Finder ministeren det rimeligt, at elever i skoletiden må deltage i biografbesøg og børneteaterforestillinger, når de ikke må deltage i en juleafslutning i kirken?«
(Spm. nr. 845).

Begrundelse.

Det er urimeligt, at man kun er bange for den kristne påvirkning af eleverne, mens den påvirkning, der på anden måde sker af eleverne i skoletiden, f. eks. ved at de deltager i politiske børneteaterforestillinger eller i biografbesøg, uden at forældrene ønsker det, stort set kan foregå upåagtet.

Besvarelse (25/4 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Med hensyn til folkeskoleelevers deltagelse i juleafslutning i kirken henviser jeg til mine svar henholdsvis af 27. og 28. februar 1979 på spørgsmål fra henholdsvis Chr. Christensen (nr. 610) og Burgdorf (nr. 614). Det fremgår af svarene, at elever gerne må deltage i en juleafslutning i kirken i skoletiden – og hvis juleafslutningen lægges uden for skoletiden, er der intet i vejen for at give den form af en egentlig gudstjeneste med prædiken.

Der er heller ikke noget til hinder for, at et skolenævn godkender anvendelse af en børneteaterforestilling eller filmforevisning som et undervisningsmiddel, f. eks. i orienteringsfagene, hvis anvendelsen af et sådant undervisningsmiddel indpasses i den samlede undervisning på en sådan måde, at alsidigheden tilgodeses.

Til *udenrigsministeren (18/4 79)* af:

Jørgen Junior (FP):

»Hvad vil regeringen foretage over for EF-Kommissionen i anledning af, at den udtaler sig om udenrigspolitiske anliggender,

[Jørgen Junior]

hvilket den overhovedet ingen adkomst har til?»

(Spm. nr. 846).

Begrundelse.

Ifølge Information den 18. april 1979 har EF-kommissær i u-lands-spørgsmål Claude Cheysson på EFs vegne afsendt et telegram til en af partisanlederne i Rhodesiakonflikten, Joshua Nkomo. Heri udtrykkes påskønnelse af den såkaldte patriotiske fronts kamp mod styret i Rhodesia. EF-kommissæren for-dømmer i forbindelse hermed de rhodesiske kommandoangreb på terroristbaser i Zambia.

Det er åbenbart kommissærens opfattelse, at den rhodesiske befolkning, der netop i disse dage demonstrerer det sjældne, at et frit og demokratisk valg kan afholdes i Afrika, blot skal finde sig i de trusler og den terror, den udsættes for af de udefra styrede befrielsesbevægelser. Resultatet, hvis EF-kommissærens venner vinder, er givet på forhånd: Diktatur som i så mange andre afrikanske lande samt et blodbad på alle, der har en divergerende mening end befrielsesfrontens repræsentanter.

Det væsentlige er imidlertid ikke, at indholdet i kommissærens telegram er støtte til terrorisme og kaos. Det væsentlige er, at det er ganske ligegyldigt for omverdenen, hvad en EF-kommissær eller EF-Kommissionen mener om udenrigspolitiske spørgsmål. Den har ikke adkomst til at tale på EFs vegne i udenrigspolitiske spørgsmål. De eneste, der har det, er Ministerrådet på sine særlige udenrigspolitiske samarbejds møder. Her kan man dumme sig på EFs vegne, hvis man føler trang til at udsende erklæringer til støtte for den ene part i en afrikansk konflikt.

Besvarelse (26/4 79):

Udenrigsministeren (Christophersen):

Kommissionen kan som enhver anden EF-institution kun handle inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den ved EF-traktaterne. Ved varetagelsen af sine opgaver inden for disse rammer bør Kommissionen tage alle i betragtning kommende hensyn, herunder udenrigspolitiske, med i sine overvejelser.

I det foreliggende tilfælde har Kommissionen handlet uden for sine beføjelser. Dette

har givet anledning til kritik fra flere medlemslande og vil sikkert føre til principiel drøftelse. Vi vil naturligvis da anføre, at EFs institutioner bør handle inden for rammerne af deres beføjelser.

For så vidt angår de betragtninger, hr. Jørgen Junior giver udtryk for om sagens substans, føler jeg anledning til at henlede opmærksomheden på, at regeringen ikke er enig i det syn på konflikten i og omkring Sydrhodesia, der er indeholdt i begrundelsen til spørgsmålet. Regeringens holdning til konflikten fremgår senest af communiquéet fra det nordiske udenrigsministermøde den 29.-30. marts 1979.

Til *ministeren for offentlige arbejder (18/4 79)* af:

Bolvig (RV):

»Vil ministeren oplyse årsagerne til, at Danmarks Naturfredningsforenings forslag til et fremskudt dige ud for Tønder Marsk ikke vil blive gennemført?«

(Spm. nr. 848).

Begrundelse.

En gennemførelse af naturfredningsforeningens forslag vil skabe den attråede dobbelte digesikring, men samtidig mindske det kommende naturødelæggende indgreb. Forslaget vil - ifølge en række eksperter - give samme sikkerhed som det vedtagne projekt og formentlig hindre en kommende tysk rets-sag.

Besvarelse (25/4 79):

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Hansen):

Regeringen anser spørgsmålet om, på hvilken måde der bør tilvejebringes en forøget digebeskyttelse for Tønder Marsk, for afgjort ved lov nr. 271 af 8. juni 1977 om fremskudt dige for Tønder Marsk og ved den mellem Danmark og Forbundsrepublikken Tyskland indgåede overenskomst af 17. marts 1978 om bygning af et fremskudt dige fra Emmerlev Klev til Hindenburgdæmningen.

Sagen har endvidere i det seneste halve år været genstand for samråd i folketingets udvalg om offentlige arbejder, og jeg har den 8. marts 1979 tilsendt udvalget en redegørelse om væsentlige stadier og elementer i sagen.

[Ministeren for offentlige arbejder]

Heri er også redegjort for valg af linieføring for det fremskudte dige. Noget grundlag for med udgangspunkt i Danmarks Naturfredningsforenings forslag til linieføring at foretage en revurdering af linieføringen foreligger ikke.

I øvrigt bemærkes, at en udsættelse af sikringsarbejdernes iværksættelse må anses for uacceptabel, og dette ville være følgen af, at linieføringen nu blev sat under debat.

Endelig tilføjes, at der er afsluttet kontrakt om digets bygning i overensstemmelse med det foreliggende projekt.

Til *indenrigsministeren* (19/4 79) af:

Thorndahl (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det i henhold til lov om kommunernes styrelse var korrekt, at Søllerød byråd på et lukket byrådsmøde meddelte meget og – efter miljøministerens opfattelse – alt for vidtgående dispensationer fra en byplanvedtægt for et område omkring Holte Midtpunkt?«

(Spm. nr. 849).

Begrundelse.

På et lukket møde i Søllerød kommunalbestyrelse den 15. december 1976 meddelte kommunalbestyrelsen dispensation fra den gældende byplanvedtægts bestemmelser om den retningsgivende bebyggelsesplan for et område omkring Holte Midtpunkt. Kort efter blev byggeriet igangsat. Igangsætningen hviler efter miljøministeriets opfattelse på en efter planlægningslovgivningen ulovlig dispensation.

I styrelseslovens § 10 er bestemt, at kommunalbestyrelsens møder skal være offentlige, idet der dog er mulighed for at forhandle sager for lukkede døre, når det er nødvendigt af hensyn til den enkelte sags beskaffenhed.

I denne sag, hvor det alene drejer sig om dispensationer fra en byplanlægning, der skal være offentligt tilgængelig, forekommer det at være i strid med styrelseslovens § 10 at behandle dispensationerne for lukkede døre.

Ministeren bedes derfor vurdere, om kommunalbestyrelsen handlede korrekt ved at afskære offentligheden fra at følge forhandlingerne om ændringerne af byplanlægningen.

Besvarelse (25/4 79):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Da spørgsmålet vedrører Søllerød kommunalbestyrelses handlemåde, har jeg anmodet tilsynsrådet for Københavns amt, som er tilsynmyndighed for så vidt angår Søllerød kommunalbestyrelse, om at tage stilling til sagen.

Jeg skal uden i øvrigt at tage stilling til sagen oplyse, at spørgsmålet om dørlukning henhører under kommunalbestyrelsen, jfr. § 10 i loven om kommunernes styrelse samt normalforretningsordenens § 1, hvori der i stk. 2 opregnes følgende sager, der normalt skal behandles for lukkede døre:

- 1) Sager, hvis afgørelse forudsætter en bedømmelse af personlige forhold.
- 2) Sager om køb og salg af faste ejendomme.
- 3) Overslag og tilbud vedrørende bygningsarbejde og leverancer.

Til *handelsministeren* (19/4 79) af:

Ernst Schmidt (FP):

»På hvilket grundlag mener ministeren, at naturgas kan være rentabel at installere, når et igangværende gasforsyningssystem i Århus, ifølge en flertalsbeslutning i byrådet, søges nedlagt, fordi gasforsyningen har givet et underskud på 16 mill. kr.?«

(Spm. nr. 851).

Begrundelse.

Efter at en stor del af landets gasværker er nedlagt på grund af dårlig økonomi, må det være af vital interesse for borgerne at få oplyst, om en eventuel tvungen gasforsyning kan ske på et økonomisk attraktivt grundlag i forhold til nuværende prisrelationer.

Besvarelse (26/4 79):

Handelsministeren (Arne Christiansen):

Dansk Olie & Naturgas A/S' indstilling om indførelse af naturgas i Danmark (bilag til ER-79) bygger hovedsagelig på, at der etableres nye ledningssystemer for naturgasdistributionen. Naturgassen er fortrinsvis tænkt anvendt til rumopvarmning og i så høj grad som muligt substituerende 1) gasolie og 2) fuelolie. Dette sammenholdt med, at naturgassen planlægges afsat til priser svarende til det brændsel, naturgassen substituerer, giver

[Handelsministeren]

en forrentning af naturgasprojektet på 12 pct., jfr. DONG A/S' indstilling, afs. 3.5., side 157 ff.

Naturgasprojektet forudsætter endvidere, at eksisterende gasnet anvendes, i det omfang det er teknisk/økonomisk fordelagtigt, jfr. herved min besvarelse af 30. marts 1979 af det med folketingets energipolitiske udvalgs skrivelse af 22. marts 1979 stillede spørgsmål (B 81-bilag 1). (Det eksisterende gasnet er i stort omfang af ældre dato, og tabene i disse ledninger varierer meget kraftigt i de enkelte områder, afhængigt bl. a. af materialer og vedligeholdelsestilstand). Undersøgelser af eksisterende gasnet er foretaget i de 2 betydeligste gasområder i Danmark, nemlig i Københavns kommune og i I/S Strandvejsgasværkets forsyningsområder. Disse områder er begge omfattet af naturgasprojektets fase 1, og nettene kan efter forsyningsselskabernes vurdering anvendes i den fremtidige naturgasdistribution. Eksisterende gasnets muligheder for udnyttelse i naturgassystemet vil blive særligt undersøgt, når afklaring om områdernes energiforsyning er fretkommet.

I spørgsmålet henvises specielt til gasforsyningssystemet i Århus. Efter oplysninger indhentet fra Århus kommune er spørgsmålet om nedlæggelse drøftet på byrådsmøde den 18. ds. Spørgsmålet er tilbagesendt til magistraten for udarbejdelse af yderligere materiale og indstilling til efterfølgende behandling i byrådet. Endvidere anføres i spørgsmålet et underskud på 16 mill. kr. De 16 mill. kr. er ikke det årlige underskud, men repræsenterer Århus Gasforsynings akkumulerede gæld til kommunen.

Det tilføjes, at det efter min opfattelse ikke er muligt at anstille sammenligning mellem økonomien i et lokalt gasforsyningssystem baseret på kulgas og et landsdækkende system baseret på naturgas.

Til *justitsministeren* (19/4 79) af:

Knud Lind (FP):

»Vil ministeren via udenrigsministeriet henstille til den amerikanske ambassade, at den amerikanske ambassadør, Warren Demian Manshel, under sin udstationering i Danmark overholder dansk lovgivning med hensyn til hastighedsbegrænsninger, og samtidig indskærpe over for den amerikanske ambas-

sadør, at han ikke blander sig i politiets rapportoptagning over for danske chauffører, som jo ikke nyder territorialrettigheder, og vil ministeren samtidig overveje at ophæve danske ambassadefolks immunitet for så vidt angår færdselslovsovertrædelser begået i udlandet?«

(Spm. nr. 852).

Begrundelse.

Der henvises til dagbladene den 19. april 1979: B.T., side 2, og Berlingske Tidende, side 8.

Besvarelse (26/4 79):

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Justitsministeriet kan i anledning af det stillede spørgsmål oplyse, at fremmede statters diplomatiske repræsentanter og de til repræsentationerne knyttede personer nyder immunitet mod strafforfølgning, i det omfang dette følger af Wienerkonventionen af 18. april 1961 sammenholdt med lov nr. 252 af 18. juni 1968 om diplomatiske forbindelser.

Det fremgår af den nævnte konvention, artikel 41, at »alle personer, som nyder rettigheder og immuniteter, har pligt til uden præjudice for disse at overholde modtagerstatens love og bestemmelser«

Udenrigsministeriet har tidligere over for justitsministeriet udtalt, at der intet er til hinder for, at der indledes og gennemføres strafforfølgning mod bl. a. dansk tjenerstab, hvortil bl. a. hører chauffører.

Justitsministeriet finder ikke at burde udtale sig nærmere om den konkrete sag, men kan dog oplyse, at vognen ved den pågældende lejlighed blev ført af en dansk statsborger.

Under henvisning hertil finder justitsministeriet, at politiet har optrådt i overensstemmelse med de gældende bestemmelser ved at bringe vognen til standsning, idet man fra politiets side havde konstateret en overtrædelse af lovgivningen.

Udenrigsministeriet har i øvrigt givet udtryk for, at man ikke finder grundlag for at gøre undtagelse fra Wienerkonventionen for så vidt angår udsendte danske diplomater. Udenrigsministeriet har i den forbindelse understreget, at danske diplomater i udlandet

[Justitsministeren]

bl. a. er undergivet den nævnte bestemmelse i artikel 41.

Til *undervisningsministeren* (19/4 79) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Har ministeren planer om at oprette registre eller lignende over deltagerne i de møder, der blev afholdt af offentligt ansatte i forbindelse med ovenrekomstforlængelsen?« (Spm. nr. 853).

Begrundelse.

Regeringen har besluttet, at der skal ske indberetning af deltagerne i de ovenfor nævnte møder samt om den bod, der i visse tilfælde vil blive tale om at tjenestemænd skal betale.

Som hele statens lønsystem er opbygget, må en sådan indberetning ske med opgivelse af CPR-numre, således at der kan ske lønindeholdelse for den enkelte deltager.

Spørgsmålet er derefter, om indberetningen vil blive anvendt til oprettelse af et register over deltagerne, et register, der jo så eventuelt kunne befrygtes benyttet ved besættelse af stillinger.

Besvarelse (27/4 79):

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Af begrundelsen fremgår, at der kan næres bekymring for, om indberetningerne vil blive anvendt til oprettelse af et register over deltagerne, som evt. kunne benyttes ved besættelse af stillinger.

Indberetningerne vil ikke blive anvendt til oprettelse af nogen form for registre eller lignende over deltagerne.

Det tilføjes, at man har anmodet om at få de pågældende CPR-numre for lærerne ved statens gymnasieskoler m. fl. statslige skoler. Dette er udelukkende sket af hensyn til den identifikation af de pågældende i forbindelse med den lønafkorting, der skal finde sted efter finansministeriets cirkulære af 12. marts 1979. CPR-numrene er nødvendige hertil og vil alene blive anvendt til dette formål.

Til *ministeren for offentlige arbejder* (20/4 79) af:

Bakholt (S):

»Har regeringen planer om en udsættelse af Storebæltsprojektet, der går ud over de 4-5 år, som er angivet i ministerens redegørelse til folketinget af 17. oktober 1978?« (Spm. nr. 855).

Begrundelse.

Torsdag den 12. april 1979 bragte Berlingske Tidende en artikel, hvor formanden for folketingets trafikudvalg, Otto Mørch, udtaler, at der er stor sandsynlighed for, at Storebæltsbroen kan blive udskudt endnu en gang.

Besvarelse (27/4 79):

Ministeren for offentlige arbejder (Ivar Hansen):

I min redegørelse i folketinget den 17. oktober 1978 om regeringens beslutning om at udskyde bygningen af en bro over Store Bælt oplyste jeg, at regeringen skønnede, at de nødvendige forudsætninger for at genoptage projektet først vil være til stede om 4-5 år.

Min redegørelse af 17. oktober 1978 er fortsat udtryk for regeringens holdning til Storebæltsprojektet.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (20/4 79) af:

Poulsgaard (FP):

»Vil ministeren – i forbindelse med offentliggørelsen af Dansk Kulturstatistik 1960-77, hvoraf man kan udlede, at hver dansker nu betaler 350 kr. via skattebilletten til kulturformål – oplyse, hvor mange penge ministeren ønsker, før hans grådighed er tilfredsstillende?«

(Spm. nr. 859).

Begrundelse.

Der har fra den såkaldte kulturelite i dette land lydt en stedse større jammer over de påståede elendige forhold og småmidler, der stilles til rådighed for kulturlivet, men den kulturstatistik, der netop er offentliggjort, tilbageviser på det kraftigste, at der er sket en forringelse i forhold til de glade tressere.

Tværtimod er der stedse sket en forøgelse målt i 1962-63-priser. Det er rigtigt, at der efter 1973, hvor fremskridtspartiet holdt sit indtog i folketinget, er sket en mindskelse i

[Poulsgaard]

stigningstakten. Men desværre er vi endnu ikke stærke nok til at vende udviklingen den rigtige vej, og det ses jo også af, at kulturministeren nu skal bruge millioner på det opsejende børneteater.

Men alt dette ved vi jo – det, vi ikke ved, er, hvor meget ministeren ønsker at det samlede budget for stat, amt og kommune til kulturspørgsmål skal være.

Besvarelse (30/4 79):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Hr. Poulsgaard går med rette ud fra, at jeg ville anse det for ønskeligt, at det offentlige forøgede sin støtte til kulturformål. I den udstrækning der er mulighed for det, og inden for de rammer, som den almindelige økonomiske situation afstikker, vil jeg også arbejde for en sådan forøgelse.

Da der ikke vil være problemer med til gavn for befolkningen og på en fornuftig og nyttig måde at finde anvendelse for de øgede bevillinger, som man realistisk kunne forestille sig tilvejebragt inden for de nærmeste år, tjener det næppe noget formål, at jeg forsøger at opstille mit personlige ønskebudget for det offentliges kulturudgifter, og jeg kan derfor heller ikke besvare hr. Poulsgaards spørgsmål på anden måde end med disse bemærkninger.

Til *ministeren for skatter og afgifter (20/4 79)* af:

Dohrmann (FP):

»Kan ministeren klart tilbagevise forlydent om, at regeringen overvejer at belæge træ, metal, olie, kul m.m. med yderligere afgifter?«

(Spm. nr. 860).

Begrundelse.

Der henvises til dagbladet Politiken for den 20. april 1979, hvor et fremtrædende medlem af det største regeringsparti er citeret for at have udtalt sig om nødvendigheden af at indføre nye beskatningsobjekter.

Besvarelse (23/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

Regeringen har ingen planer om nye afgifter.

Til *ministeren for skatter og afgifter (20/4 79)* af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Kan ministeren oplyse, hvornår det i åbningstalen bebudede forslag om ændring i reglerne for beskatning af stambesætninger fremsættes, og hvilke provenumæssige konsekvenser forslaget vil have?«

(Spm. nr. 862).

Begrundelse.

I åbningstalen blev et ændringsforslag om beskatningen af stambesætninger bebudet, og i beretning 1977–78 fra landboforeningerne er forslaget omtalt s. 131 ff.

Forslag kan vel næppe forventes i denne samling, men forslaget må formentlig allerede være gennemgået, så man har en oversigt over, hvor stort et provenutab det vil fremkalde i første år.

Besvarelse (23/4 79):

Ministeren for skatter og afgifter (Anders Andersen):

I statsministerens redegørelse til folketingsforslaget den 3. oktober 1978 er omtalt et forslag om ændring af beskatningen af landbrugets stambesætninger. Den nærmere udformning af dette forslag overvejes for tiden. Der kan derfor ikke siges noget om, hvornår et lovforslag vil blive fremsat, ligesom der heller ikke kan siges noget om de provenumæssige konsekvenser.

Til *ministeren for Grønland (24/4 79)* af:

Steenholdt (Grøn.):

»Vil ministeren i fremtiden foranledige, at de grønlandske erhvervsfiskere får hurtigere og større reparationslån eller tilskud til reparationer?«

(Spm. nr. 871).

Begrundelse.

Grønlandske erhvervsfiskere har ikke mulighed for at betale reparationsomkostningerne kontant, når regningen lyder på 10.000–30.000 kr.

[Steenholdt]

Der er alt for mange havarerede fiskerkuttere opsamlet ved værfterne, og mange af dem har endda været der i flere år på grund af manglende bevilling.

Eks.: en fiskerkutter var havareret, og det skønnedes, at det ville koste 110.000 kr., hvis reparationen påbegyndtes omgående. Først flere år efter blev pengene bevilget, men det ovennævnte beløb var nu steget til 800.000 kr., da andre dele af skibet nu også var gået i forfald imens.

Staten har mange penge i de grønlandske fiskerfartøjer, og derfor må den også sørge for, at bådene bruges og dermed skaffer penge til afdrag. De nuværende tilstande kan ikke fortsætte, heller ikke den nuværende manglende interesse fra bevillingsmyndighedernes side.

Besvarelse (27/4 79):

Ministeren for Grønland (Jørgen Peder Hansen):

Staten er selvsagt interesseret i, at den grønlandske fiskerflåde holdes i så god vedligeholdelsesstand som muligt.

Økonomisk støtte til reparationer af fartøjer og motorer bevilges over de årlige finanslove dels som lån til 4 pct., dels som rente- og afdragsfrie lån (tilskud).

I 1978 blev der som lån ydet i alt 4,4 mill. kr. og som tilskud 975.000 kr. til dette formål.

Under hensyn til kutterflådens efterhånden ret høje alder må der i de kommende år regnes med et større antal reparationer end tidligere; Ministeriet for Grønland har ved udarbejdelsen af bidrag til de seneste års finanslove været opmærksom på dette forhold og forhøjet de beløb, der afsættes til formålet.

Erhvervsstøttemidlerne fordeles som bekendt af Erhvervsstøtteudvalget i Godthåb på grundlag af ansøgninger fra fiskere og indstillingen fra ansøgerens bopælskommune.

Midlerne er begrænset af, at de givne bevillingsrammer skal overholdes, og det kan derfor ske, at behandlingen af nogle ansøgere må udskydes til nye bevillinger i et efterfølgende finansår.

Også den eksisterende værftskapacitet sætter grænser for, hvor mange reparationer der kan udføres om året.

Ministeriet for Grønland vil imidlertid fortsat med opmærksomhed følge udviklingen på dette område og i samråd med Erhvervsstøtteudvalget undersøge, hvilke muligheder der måtte være for at forbedre forholdene yderligere.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. L 204. Fremsat 5/4 79. Første behandling 20/4 79. Betænkning 26/4 79).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslagets §§ 1-3 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om kemiske stoffer og produkter.

(Lovforslag nr. L 79. Fremsat 17/11 78. Første behandling 29/11 78. Betænkning 27/4 79).

Der var stillet 19 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 1 ændringsforslag af *Karl Møller* (DKP) og *Jørgen Jensen* (DKP). (Se tillæg B).